

CSOMOR HENRIETT
REMÉNYT HOZTÁL
NOVELLÁSKÖTET

CSOMOR HENRIETT

REMÉNYT HOZTÁL

NOVELLÁSKÖTET

E- KÖNYV

KIADOTT KÖNYVEIM 6.

2017. december 6. MIKULÁS NAPJÁN
KÉSZÜLT 2017 TELÉN.

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó
02. Ajánlás Csomor Henriett novelláskötetéhez...
03. Köszönetnyilvánítás
04. A száguldás szerelmese
05. Szőlőhegyi emlékeim
06. Aranyfülbevaló
07. Visszatér a vándor egy jó szóért
08. Fák országa
09. Felejthetetlen fájdalom
10. Reményt hoztál
11. Szeretett fénye
12. Ötöslottó álom
13. Aranyos bácsika
14. Négylábú hűséges társ

01. Előszó

Kedves olvasók!

Csomor Henriett vagyok, egy Baranya megyei faluban élek Hosszúhetényben.

Gyermekkorom óta írogatok, hosszú ideig csak a saját örömömre az íróasztalomnak írogattam. Manapság már különböző közösségi oldalakon is megjelenek.

Úgy érzem, az írás segít feledtetni a hétköznapi gondjait-bajait. Ez egy teljesen más világ, ahol szárnyalhatnak a gondolataim s közben fejlődhet az agyam írási készsége. A monitor eltakar a külvilágtól, biztonságot ad nekem.

Sok éven át csak verseket írtam, mert azt hittem, hogy a versek gyorsabban készen lesznek. Mostanában már kételkedem ebben.

Néhány hónapja, egy véletlen folytán kezdtem el novellákat írogatni, amely kellemes csalódást okozott nekem. Itt leírhatom s újraélhetem életem fontosabb szakaszait, olyan mint egy fénykép, amelyet én tehetek széppé. Elkezdni nehéz, de a fantázia segítségével bármikor lehet folytatni. Pár évvel ezelőtt még abban a gondolatban éltem, hogy a velünk történt eseményeket olyan könnyű leírni, hogy nem is érdemes vele foglalkozni. Rájöttem, az élet törékeny, emlékezni pedig csodálatos dolog, amíg lehet.

Az első novelláskötetembe tizenegy írásomat bátorkodtam megmutatni. „Reményt hoztál” a címe, mely több értelmet adott életemnek. Köztük az írás is szerepel, melyet remélem sokáig tudok csinálni. Ez a fajta időtöltés, értelmet ad életemnek.

Kedves olvasóimnak köszönöm, hogy beleolvasnak könyvembe.

Kellemes időtöltést kívánok mindenkinek.

Áldott békés karácsonyt és sikerekben gazdag boldog újévet kívánok minden kedves olvasómnak.

Tisztelettel...

Csomor Henriett

Hosszúhetény

2017. december 06. Mikulás napján.

02. Ajánlás Csomor Henriett novelláskötetéhez...

KEDVES OLVASÓK!

Egy ifjú hölgy életében eljön az a pillanat, mikor rájön, a sok megpróbáltatások után, döntenie kell, hogy hogyan is lesz tovább.

Az, hogy üldöggél egy sarokban és kesereg, az nem vezet sehová, ki kell adnia a felgyülemlett gondolatait és elképzeléseit a közeli és távoli világról, s ezt teszi az immár hatodik kötetében, életrajzi elbeszélése és négy verseskötete után, egy novellás összeállításban.

Henriett élete egy viszonylag könnyen meghatározható szűk körre korlátozódik, mozgástere sok mindentől és sok mindenkitől függ, segítség nélkül sokszor megoldhatatlan. De... a szelleme szárnyal, emlékezik a múlt meséire, amiket édesanyjától hallott, és leírja kötődését nagypapjához, valamint a táj, erdők, mezők, égboltok felfedezéséről. Valójában bármiről is ír, szép képekkel láttatja a régi történeteket olvasóival, rákényszerítve ezzel a könyv továbblapozására az érdeklődőt.

Érzelmi kötődésekről is vall, imádott édesanyjához fűződő szoros viszonyáról, egymás iránti rajongásukról. Henriett az írásban találta meg a vigaszt és élvezetét az életnek, lelkileg is megérintette a világ sokszínűsége, kinyílt a látásmódja, akárcsak egy ablakból kinézve, vagy egy motoron száguldozva, a teknősbékától a nyúl futásának sebességéig bezárólag...

Feltétlenül ajánlom ennek a novellafüzérnek az elolvasását, mely megvilágítja egy ifjú hölgy életét, örömeit és reményeit láthatjuk meg egy olyan tükörben, amit enélkül nem is tudnánk elhinni, megismerni.. Egy más látásmódból szemlélhetjük a sérült emberek életmódját.

További sikert kívánok a jövőben, akár még várva újabb köteteket is.

ŐSZINTE TISZTELETTEL...

NAGY VENDEL

Szekszárd... 2017. december 06. Mikulás napján

03. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

Köszönöm Nagy Vendelnek a megtisztelő ajánlást novelláskötetemhez.

04. A száguldás szerelmese

1998-ban egy németországi sérültek eszközbemutatóján vettem részt. Volt ott minden, csak a pénztárca bírja. Mennyivel fejlettebb és felkészültebb volt ez az ország a sérültek életének megkönnyítése céljából. Az is igaz, hogy mozgássérültként semmilyen segédeszközt nem használtam, így nem is tudhattam, hogy megy ez nálunk. Néztam a különböző segédeszközöket, s mind mellett el tudtam menni szívfájdalom nélkül.

A háromkerekű meggybordó mopeden igencsak megakadt a szemem.

Gondolataim szárnyra kaptak, s mindjárt beindult a fantáziám. Mennyire jó lenne nekem egy ilyen otthonra. Ki tudnék menni egyedül az utcára, önálló lennék. Talán be is tudnék vásárolni, legalább így tudnék segíteni otthon.

S nem utolsó sorban, szabad lennék, mint a madár.

Várjatok kicsit, kérlek szépen, mondtam kollegáimnak, akik már tovább is akartak menni. Egy ilyen csodán nem lehet csak úgy továbblépni, mondtam. Ki szeretném próbálni azt a motort, és odakísértek a standhoz.

- Can I try? - kérdeztem.

Ráültem a motorra, amit hivatalosan mopednek hívnak, de a motor kifejezés vagányabb. Így nem gondol mindjárt az ember a szegény sérülthez, aki képtelen az önálló életre.

Megfogtam a kormányt, a jobb kezemenél volt az előre kar, a balnál a hátrafele kar, hüvelykujjammal nyomtam az előre kart és kormányoztam, beállítottam a sebességet a nyúlra, ez volt a leggyorsabb sebességi fokozat. S iszkiri, lobogott a centis hajam, s a többi nézelődők hajukat vesztve rohantak utamból. Szép kis kalamajkát okoztam, de életemben először szabad voltam, s nem érdekelt más. A pillanatnak éltem, és élveztem minden percét, hirtelen elveszték korlátjaim. Szerelmese lettem a motornak. Ha törik, ha szakad, meg kell szereznem. Meggyőzőm anyut, ha közgyógyra fel lehetne íratni otthon, akkor engedje meg. A féltés ideje hamarosan le fog járni, s ezt meg kell érteniük.

Hét év telt el, amíg sikerült hozzájutnom a motorhoz.

Minél előbb szerettem volna lerombolni a féltés falait. Huszonöt éves voltam, s épeszű, tudok magamra vigyázni. Szerettem volna megízlelni a szabadság ízét. Ugyanis én még soha nem voltam egyedül utcán, bár tudtam picit járni, de annyira nem, hogy biztonsággal kimehettem volna. Most a kezemben a lehetőség, s ha most okosan cselekszek, akkor sikerülhet.

Persze azért akartak szabályokat hozni szüleim.

Hamar sikerült ledöntenem, mert nem vagyok én kisgyerek, hogy csak a ház körül motorozzak. Tisztában voltam vele, ha kimegyek az útra, bármi történhet velem. Felborulhatok, nekem jöhetnek vagy kicsúfolhat bárki, aki gyűlölködni akar. Eleinte keménynek és kitartónak kell lennem. Mennie kell, nem olyan ördögös dolog az egész.

Meglógásaimat sikerült eltitkolnom egy darabig, és az öröm ott gyűlt a szívembe. Először csak a telepig merészkedtem, egykor itt a bányász családok laktak. Sok kis apró fehér falú házacska, egymás mellett kis udvarral.

Az egészben egy baj volt, amikor felmentem a faluba, rengetegen ismernek, megszólítanak, beszélgetnek. Kíváncsiak, mivel megy ez a motor, mert nem hallják börrögni. Kissé megmosolygom a kérdést, akkumulátoros, válaszoltam.

Mire hazaértem, már rég tudták, hol jártam, így kár is lett volna tagadnom. A faluban voltam, de nem lett bajom és már kenyeret tudnék hozni neked, anya. Ki volt, aki beköpött? - kérdeztem. A Putyi, apád volt munkatársa. A fene essen bele! - mondtam, előbb jól kikérdez, s utána meg közli veletek, hol járok.

Szüretkor csak beálltam a lugas soraiba és szedtem a szőlőt. Volt, hogy túl lassú volt a puttonyos és a trepnire tettem a vödröket, s felvittem. Göröngyös volt az út, de nem izgatott, imádtam, hogy segíthettem. Mikor felértem, letettem a teli vödröket a lépcsőre, amely a lábaimnál volt elhelyezve, s már mentem vissza a sokadik fordulóért. Persze, olyan is előfordult, a szüretelő barátunk kislányát is vittem egy kört. Háromszor akkora odafigyeléssel vezettem, s nagyon lassan, békába mentem dombnak lefelé, nehogy leessen a picike.

Apám halála után anyukámra maradt a szőlő. Így anya dolgozta meg, egyedül. A szőlőt egy év után kivágatta, mivel túl sok volt már neki. Elmúlt már hatvan és nem szerettem látni, hogy annyit dolgozik. Vigyázna csak az egészségére, mert szükségem van még rá. Az a szőlőtulajdon meg kit érdekel. Senki se tudja, hogy kié lesz, él még öreganyám, s övé a tulajdon fele része.

Évekkel ezelőtt volt egy nagyon forró nyár. Öntözni kellett, mert különben kiszáradt volna a konyhakert. Hajnalban inkább én is felkeltem, s a motorommal kísértem anyut a szőlőbe, nehogy egy csavargó leüsse, vagy bármi más gond legyen a kietlen szőlőhegyben.

Isteni érzés volt a hajnali friss levegő a fülledt szoba után, ahogy száguldoztam lefelé. Fekete hajamba belekapott a szél és csak úgy lobogtatta.

Anya beindította a szivattyút, s öntöztem a motorból a hideg kúti vizet. Még anya lekapkodta a zöldbabot, s a paprikát.

Szőlőnk végéből, kék ég alatt, a mennyei csendben, két őzike ballagott fel. Tudtam, hogy a zöldbabot jöttek volna dézsmálni, de akkor is lenyűgöző látvány volt.

Borongós ősz volt, a föld még nem szikkadt fel teljesen. Akkor is ki akartam húzkodni a paradicsomindákat a földből, így rámentem a földre, s kértem egy kapát anyától. A motoron oldalra kifordulva neki is fogtam a munkának, mindent lehet csinálni, csak ki kell gondolni, hogy hajtom végre. Majdnem kész voltam, de beragadtam a sárba. Ebből mi lesz, gondoltam magamban, anyám dühös lesz. Szó nélkül hozott egy deszkát, s kisegített a sárból.

Nagyon gyakran kikapcsolódásképp kimotorozok az erdőbe, ahol lelkem megnyugszik, érzem, ahogy körülölelnek a fák. Kitárhatom a szívem, sírhatok, vagy nevetethetek, senki nem árul el.

Nagyon gyakran felmegyek a dombra, ahol az ég, s föld olyan közel van egymáshoz, hogy belátni a lábas erdő magasságát. A látvány magáért beszél.

Hivatalos ügyeket is szoktam intézni. Postára, s gyógyszerértárra menni, valaki mindig bemegy, s vele szoktam üzenni, hogy legyenek szívesek kijönni hozzám.

Anyukám gyakran mondja, hogy a száguldás szerelmese vagyok.

Falun belül teljesen önálló vagyok. Egy nagyon nagy bánat keseríti életem, ha elmegyek valahova anyukámmal. Nem tudok kiszállni, mert nincs olyan kis elektromos szék, amit könnyen be és ki tudnánk venni a csomagtartóból. Szabadjára tudnék mozogni én is, mint bármelyik ember.

A legrosszabb érzés, amikor halottak napján ellátogatunk nagyapám sírjához, s nem tudok bemenni a sírkertbe, mert a kerekesszéket nagyon nehéz tolni. Őszintén szólva, gyűlölöm a kerekesszéket, mert abban szerencsétlenebbnek tűnök. A nép pedig azt hiheti, amit mindig szokott. Nemcsak mozgássérült, hanem hülye is vagyok. Ezt a borzalmas érzést, naponta tapasztalom az utcán, a buszon.

Ködfátyolban

Fáradt lelkem kalitkába zárva,
szabadságért kiált,
motorra pattanok,
élvezem a sebességet.
Kihalt téli utcákon száguldok,
arcomba vág a hideg szél.
Senki sincs, aki enyhítené magányos életem,
félelmemben nincs, aki
fogja a kezemet,
üvölt bennem a fájdalom.
Egyedül vagyok a világban,
rohanok hogy felejtsek.
Feltekintek a szürke égboltra,
ilyen szépet még sohasem láttam.
Ködfátyolban úszik a hegygerinc vonala,
alig látszik a csúf-fekete
lábass erdő alja.
Mintha égi angyalkák vigyáznák
a kopár hegy álmát.

2017. november 8.

05. Szőlőhegyi emlékeim

Sok éve járom már a családi birtokot. Apám mindig birtoknak nevezte az egy holdas szőlőjét, ami szőlőből, szántóföldből és gyümölcsöséből állt. Számára a birtoka volt a mindene, idejárt hétköznapi, hétvégén, s ünnepnapkor.

Gyermekeként mindig a szőlőben voltam, anyu nélkül nem akartam otthon maradni, akkor sem, ha unalmasnak tűnt az egész napos munka.

Aztán, ahogy cseperedtem, én is akartam segíteni. Pontosabban kiharcoltam magamnak, hogy segíthessek úgy, mint a tesóm. Már a karós szőlőben megtanultam kapálni, lehettem olyan nyolc-kilenc éves. Persze egy hosszú sort, amely a kúttól kezdődött, s gyümölcsösnél ért véget, azt nem győztem egyedül végigkapálni, így mindig megosztottuk anyával, besegítettem neki. Aztán ha végeztem, kapámra támaszkodva tovább ballagtam és beelőztem anyut, s folytattam a kapálást. Néha meg kellett fognom a karót, hogy el ne essek. Apám, aki volt, hogy a teraszon ült a foteljában, mindig durván rám ordított: Rókás, (ez volt az egyik becenevem) ne rángasd azt az átkozott karót, csak kitöröd, több kárt csinálsz, mint hasznod. Felállok, hanau ordítottam neki vissza, fájt, hogy így beszélt velem.

Minden munkamenetet betéve tudtam, amit nem értettem, azt anyu elmagyarázta. Apám sose fogott maga mellé, ahogy más tanította a gyereket.

A tőkés szőlőt hamar felváltotta a lugas rendszer. Három nagy szakaszból állt az egész szőlő.

Édesanyám rengeteg szőlővesszőt ojtott. A nyári konyhában két fűrészporos nagy ládában nevelgette, öntözgette a vesszőket.

Az egyik év nagyon esős volt, kiöntött a kispatak, s utat vájt magának a pincénk útvonalán. Nyáron csak leültünk a partra, s belelógattuk a lábunkat, órákat ott pancsoltunk tesómmal. Augusztusban mindig elkezdtünk hordót mosni. Apám kihozta az összes hordót, majd bográcsból forró vízzel kiforrázta őket és kiengedte. Abban a forró vízben isteni volt tapicskolni.

Aztán kívülről mi sikáltuk le kefével, s vizes ronggyal. Néha vízi csatáztunk, hirtelen rám zúdult a vödör hideg kúti víz. Mikor a tömlő be volt nyomva, gyors megfogtam, s lefröccsöltem apámat. Nagy volt a visongás, mindenkit elért a víz sugara. Ilyenkor olyan volt, mintha nyaraltunk volna, pedig csak a szőlőben voltunk.

Másnap anyu kimeszelte a pincét, lementem én is, mindketten kardigánban, mert lent nagyon hideg volt. Leültem az ászokfára, s simogattam a puha szürkepenészt. Mikor meguntam, elkezdtem söpörni és ülve belapátoltam egy vödörbe a szemetet. Elértem a vakablakig. Valamiért különleges érzés volt ott, pedig csak egy fehér kréta, s egy gyertya volt az ablakban. Olyan volt az egész, mint egy szentély. Ha minden egyes hordóra tennék egy gyertyát és meggyújtánám, milyen szép lenne. Itt lehetne egy jót mulatni, bánatot, s örömet temetni, erős falak titkaim takarnák.

Tanulmányaim végeztével mindennapomat a szőlőben töltöttem. Anyukám apám helyett is rengeteget dolgozott. Sajnáltam, de nem értettem, miért dolgozik erő felett. A hála kimutatása, s megköszönés helyett veszekedést kapott, s nem megbecsülést. Kegyetlen, s könyörtelen volt ez az időszak. Gyűlöltem apám közelében lenni. Volt, hogy anyámmal ketten dolgoztunk a szőlőben. Ilyenkor volt a legjobb kint, amikor megnyugodtam, s élveztem, amit csinálok. Néha még társaságot is kaptam, igaz, először mindig megijedtem, mert nem vettem észre. Kacsolás közben hirtelen neki dörgölösködött a lábamnak a mezei cirnos macska, akit mindig simogattam és a zsebemből etettem. Leültem hozzá, hátamat nekitámasztottam az oszlopnak és ölembé vettem, olyan szépen dorombolt nekem, öröm volt hallgatni. Nem

szerettem a macskákat, mert mindig elhagytak, inkább kutyabolond voltam. Jacket nagyon megszerettem, mindig eljött hozzám. Félszemű volt szegény, biztos párosodáskor kimarták neki. Elmúltott egy-két hét, Jacket nem jött többé, hiába hívtam, biztos meghalt valahol a kihalt szőlőhegyben. Megsírattam szegénykét.

Szombat késő délután volt, elfáradtam, a lábam is fájt már, de nem panaszkodtam. Leültem az öreg gyümölcsösnek a partjára, amely olyan meredek, hogy nadrágféken könnyebb volt lejutnom, mint járva. Bekapcsolva a rádiót, pont a kedvenc műsorom ment. Szerintem ez lehetett a kilencvenes évek népszerű kamasz műsora, amely a Petőfin volt hallható, a Miska bácsi levelesládája. Nagyon meghatott ez a levél története, zokogtam, úgy fájt. Nem tudtam megérteni, hogy miért létezik ilyen gonoszság a világon. Egy volt diákja szeretett volna írni a beteg volt tanárjának, aki évek óta ágyban fekszik. Soha nem kapott választ levelére. A diák felvette a kapcsolatot a műsorral, kiderítették, soha nem kapta meg a levelet a tanárja, mert felesége elhallgatta a leveleket tőle, mondván, felzaklatná férjét. Úgy fájt, sajgott a szívem, s arra gondoltam, Istenem szegény, még ezt a kis örömet is elvették tőle.

Már nem emlékszem hányadik tavasz köszöntött ránk, amikor venyítet hordtuk ki a szőlőből. Valami éktelenül sírt a nagy bozótosban. Pár pillanat múlva tesóm egy vérző kis őzikével tért vissza. Kegyetlen orvvadász meglőhette és hagyta szenvedni szegénykét. Ölembé vettem, s vele sírtam, rátettem a sebére egy nagy levelet, hogy hűsítsem sebét, úgy látszott, jobban van. Azonnal hazahoztuk, cumis üvegből megittattuk hideg tejjel, de nem lehetett rajta segíteni. Bejöttem, mert nem bírtam nézni, hogy az az aranyos kis őzikém szenved. Apám hidegen és mereven közölte, hogy sírás nincs, nem akarom meghallani, megdőglött. Persze, hogy nem bírtam ki zokogás nélkül.

Mielőtt apám meghalt, a fél szőlőt eladta.

Akkor először éreztem, hogy felnőttként kezel. Megnyugtattam, jól csinálta, a másik felébe úgyis sokat dolgozhat, mert itt maradt neki a kékfrankos szőlő, amely nyolc sorból állt és az új gyümölcsös, az almafák, ringlók, s a barackfák, amelyeket elég lesz metszegetned.

Ebben a hitben folyt tovább az élet. Naponta lesétált, ivott pár litert, aztán hazajött és ordított tovább, amíg el nem aludt. Nem törődött ő már semmivel, pedig tudta, érezte, vagyis érezhette, hogy meg fog halni. De akkor sem volt egy jó szava hozzánk. Mintha taszítani akart volna mindenkit magától.

Bekísértem a kórházba, csak egy pusztit adott, aztán elrohant, hirtelen szorongás ült a lelke-
men.

De ő már sírva elrohant.

Apa, ne menj el, ordítottam utána.

Soha többé nem láttam.

Kétezer tizenhárom, május ötödikén, Anyák napján örökre elment.

2017. november 20.

06. Aranyfűlbevaló

1956-ban a forradalom idején, anyai nagyszüleim egy baranyai kislelben éltek Szilágypusztán.

Ez egy régi uradalmi birtok volt, egy kastéllyal, s körülötte cselédházak álltak. A későbbiek során a kastélyból irodák, illetve a cselédházakból családi házak lettek. Jobbára azok laktak itt, akik az állami gazdaságban dolgoztak.

Nagyapám napestig a földéken dolgozott. Ő nagyon csendes, halk szavú, szorgalmas ember volt. Élt-halt a családjáért, végtelenül türelmes, s szelíd lelkülettel bírt, kislánya mosolyában fürdött. Nem múlhatott úgy el a nap, hogy ne ölelte volna meg gyermekeit, és ne vitte volna ölebe ki kislányát a nyár esti csillagos eget nézni. Az aranyfűl hold mosolygott, s a csillagok fényesen ragyogtak, miközben a Göncölszekeret követték. A kislány kicsi karját édesapja nyaka köré fonta, és arcát puszilgatta. Apja vállán aludt el. Óvatosan bevitte a szobájába, s ágyába fektette. Egy darabig még ott ült mellette, mert a kislány félálomba motyogta: apa ne menj el, nagyon szeretlek. Még sokáig nézte a hatéves Erzsikét, aki fiatal kora ellenére sokat segít a ház körül. Végre ő is lefeküdt, s megpihentette fáradt testét.

Virradatkor kakasszóra ébredt.

Megsimogatta Rexit, a kutyát, s azt mondta neki: vigyázz a családomra, este jövök, és betette maga után a kiskaput.

Édesanyjuk is hamar elindult a gazdaságba megfajni a teheneket, kigánézni, s megetetni őket. Az esti fejésnél már Erzsike is ott volt édesanyja mellett, állt, kis pléh bögréje kezében, és anyukája merített neki a frissen fejt langyos tejből. Jól is esett neki, az egésznapos futkosás és fáramászás után. A falu apraja-nagyja mindig együtt játszott, az egész terület az övék volt, míg a szülők a mezőgazdaságban dolgoztak. Gyakran lementek a kastélyparkba, ahol kedvükre kuglizhattak. Kis csapatokat alkottak, s órákig játszottak a friss levegőn. Rex mindig velük volt, soha nem bántott senkit, de nagyon védte kis gazdáját. Míg ők játszottak, addig Rex boldogan heverészett az árnyékot adó fűzfá tövében.

Aratás idején rengeteg hatalmas kazlakban állt szalma, a gyerekek imádtak rá felmászni, ugrálni rajta. Boldogan sikongattak, miközben lecsúsztak a kazlakról. Erzsike öcsikéje is előszeretettel felmászott, gondolta, ha a nővére lecsúszott, akkor ő is, és különben is már nem először csinálja. Fiú léteére nagyon nyámnnyila gyerek volt. Mindig a tűzről pattant nővére húzta ki a bajból. Szóval, a fiúcska vidáman csúszott lefelé a kazalról, és hirtelen egy üregbe esett bele. Körbe állták a kazlat, azt sem tudták, mi fog történni, megrémültek mind. Azt hitték, megfullad, de valahogy mégis kimászott, hajaszála sem görbült a kis gézengúzknak.

Így teltek-múltak a napok, hetek, hónapok. Kukoricaszedéskor a szülők magukkal vitték a gyerekeiket segíteni. Nagyon hosszúak voltak a kukoricasorok, de bírni kellett, mert édesanyjuk nem tűrte a siránkozást. Sosem játszott velük, s feleannyi szeretetet nem kaptak édesanyjuktól, mint én most édesanyámtól.

Kezükbe kaptak egy szöveget rajta egy madzaggal, hogy a szöveget el ne hagyják. Ráakasztották a csuklójukra, a szöggel felhasították a kukorica csumát, valamelyest könnyebb volt leszedni a szárról. Édesanyjukkal egy darabig együtt haladtak a gyerekek, mikor elfáradtak, inni adtak a szomszéd munkásoknak.

Erzsike tűrte az egész napba beletartó munkát, mert végtelenül kitartó és türelmes, s pont olyan szelíd lelkületű, mint drága nagyapám volt.

Este édesapja karjaiban aludt el, mesélni sem kellett neki, olyan fáradt volt az ő egyetlen, édes kislánya. Elmerengve ült, hátát nekitámasztotta a falnak, kislányát magához ölelve tartotta. Édesszüleire gondolt, akik nagyon régen itthagyták őt. Árvaként nőtt fel két testvérével együtt, de mindhárman különböző családoknál.

Édesanyám és édesapám mennyire örülnének a kis unokátnak, ha élnének.

El sem tudjátok hinni, mekkora örömet ad nekem a kislányom. Egyetlen kislányom, kérlek, soha ne változz meg, mindig ilyen kedves és aranyos legyél, szeretlek drágám, suttozta párás szemmel, aztán álomba zuhant.

Ekkortájt rengeteg orosz katona fordult meg az állami gazdaságban. Teherautószámra hordták a deszkákat, a Zengő-hegy csúcsára barakkokat építettek maguknak, hogy valahol meg tudják húzni magukat. El tudom képzelni, milyen szép látványt nyújtott az erdő világa. Szarvasok gyönyörű agancsaikkal a fejükön, csoportokban vonultak le a patakhöz szomjukat oltani. Fenséges érzés lehetett szarvasbögést közről hallani. Biztos történt olyan is, hogy puska-vége csaltak egy vaddisznót vagy egy őzet, aztán nyáron megsütötték és jót lakmároztak belőle. Senki se tudja, mit rejt a nagy, s kietlen erdő mélye.

A katonák javarészt barátságos emberek voltak. Különösen szerették a gyerekeket, nem-egyszer kenyeret, s ritkán volt, hogy csokoládét is kaptak a gyerekek tőlük. Akkoriban nagy szó volt a csoki, mert igencsak szegények voltak. Erzsike nem ette meg a kis darab csokit, hanem hazavitte a családjának, s este a félhomályban mind a négyük egy kisebb falatot kapott belőle.

Másnap édesanyja a kislány lelkére kötötte, hogy mire hazaér, takarítsa ki a szobákat és a konyhát. Sürgött-forgott a lakásban, még öccsére is figyelt, nehogy rosszaságot csináljon. De az udvarban játszott farkaskutyájukkal. Néha berohant, hogy összeszedte a tojást a tyúk-anyóktól. Bementek a spájzba és betették a tojásokat a szakajtóba. A kislány nem szerette, ha rosszat csinálnak, mert tudta, hogy kikapnak. Édesanyja mindig a kisebbeket jobban szerette, öccsét különösen babusgatta, mert a fiúkat akkoriban még nagy becsben tartották, mondván, a fiúgyerek tovább viszi a családnevet.

Anyjáék tízen vannak testvérek, a szomszédos faluban éltek szüleikkel együtt. Az idősebb nővérek már kirepültek a családi fészekből. Kisöporke a szemetet, s kidobta a szemétdombra. Később vette csak észre, hogy elveszett az egyik arany fülbevalója. Sírva kereste szegényke a fülbevalóját, de sehol sem találta. Tudta szegényke, hogy mikor szülei megvették neki, nagyon sokba került. S ő most elvesztette, amiért szülei annyit dolgoztak, kis szívét bánat rágta.

- Apukám, apukám, sírva futott apja elé. Mi történt veled kislányom? - kérdezte apja kétségbeesetten, s rohant a kislánya felé. Válláról a tarisznyáját is a földre dobta, hogy minél előbb fel tudja venni kicsikéjét.

- Mi történt veled, csillagom?

Átölelte apja nyakát, apja letörölte könnyeit.

- Elvesztettem a kiskori fülbevalómat, amit vetettek nekem, amikor megszülettem. Anyunak nem merem elmondani, biztos kiabálna velem, pedig nem akartam elveszteni, hidd el, apukám.

Apjának befelé hulltak a könnyei, nem szerette, ha kesereg a kicsikéje, majd megszakadt érte a szíve.

- Tudod mit, kincsem, most megetetjük a nyulakat, addig megnyugszol, s nem mondjuk el anyának, ez a mi kettőnk titka marad, ígérem, drágám, csak ne sírjál.

Bementek, beszélgettek, vacsora után apja fogta Erzsikét, s lefektette. Nagyon zaklatott volt a kislány, s nem bírta elengedni apját, így együtt aludtak azon az éjszakán.

Hajnalban, mikor felkelt, apja megsimogatta kislánya arcát, s megpuszilta, ne félj drágám, nem lesz baj, légy nyugodt, sietek haza hozzád. Nehezen hagyta otthon, mert tudta, mélyen szomorú a kislánya.

Aznap egy orosz katona, aki jól ismerte a kislányt, odahívta a kislányt magához.

- Igyisuda gyevocska.

Nem értette, hogy mit kér tőle az orosz katona, csak az ösztöne súgta neki, hogy menjen oda hozzá.

S átadta a kislánynak az arany fülbevalóját. Ő pedig illedelmesen megköszönte a katona bácsinak, hogy megtalálta a fülbevalóját.

Erzsike boldogan rohant haza, apukája kint volt az udvarban.

Apukája felvette, s magához ölelte a kislányát.

- Nézd apa, nyitotta ki tenyerét.

- Hol találtad meg csillagom?

- Egy katona bácsi találta meg a szemétben, apukám, megvan a születésem ajándéka.

Apjának könny csillant szemében a hatéves kislánya mondatán.

- Édes kislányom te vagy az életem legszebb ajándéka, és hosszan ölelték egymást.

2017. szeptember. 30.

Megjegyzés: A forradalom évfordulója alkalmából.

07. Visszatér a vándor egy jó szóért

Gyönyörű őszt volt, a madarak halkán daloltak a lombok közül. Már nem hemzsegték a turisták a tó partján. Egy hónapja már az iskolában becsengettek a diákoknak is.

Vadkacsák békésen úszkáltak a tóban, csak néha zörögtek a nádas levelei.

Jázmin egy tóparti házban élt imádott édesanyjával.

Leballagott a stégre, leült, s szétnézett. Lábát lógatva pacsállta a vizet. Azúrkék ég alatt színes ruhába öltöztek a fák, mintha bálba készültek volna, úgy pompáztak a sárga bordós-barnás lombkoronák.

Jázmin arca elkomorult, hirtelen rátörtek a nyomasztó, fájó gondolatok, ami keserű volt szívének, s mindig rabul ejtette a maró érzés.

Társ nélkül maradt ebben a cudar világban. Annyira szeretett volna valakit, aki hozzá tartozik, s szeretheti, megölelheti és átfonhatja kezeit derekán és odasimulhat hozzá. Vigyázhat rá, főzhet neki, levághatja haját, mint ahogy édesanyja tette egykoron apjával. Ezeket a gyönyörű érzéseket szeretne volna tovább vinni. De az Isten a szép életet nem engedte meg neki. Inkább taszította, de a sóvárgó romantikus lelkét megőrizte. Gyermekként már eldöntötte, hogy csak sérült társa lehet, mivel neki is voltak problémái, de vágyott a tiszta szeretetre, s arra, hogy ne egyedül kelljen leélnie hátralévő életét. Fél a magánytól és az egyedüllétől. Édesanyján kívül nincsen senkije a világon.

Mindig avval keseríti édesanyja szívét, hogy ő szeretne előbb meghalni, mert nélküle elképzelni se tudja az életét. Nem lenne más, csak szenvedés, s ezt nem akarja. Eleget szenvedett ő már egész életében, s annyira össze vannak nőve, keserű életük egybekovácsolta őket.

Anyján kívül senki se értheti meg családon belül.

Mintha félredobták volna, véleményét meg se hallgatták. Egy időben nagyon bántotta Jázmint, de kizárta őket életéből. Elviselhetetlen számára a megalázás, hogy öreganyja negyvenhárom évesen még gyerekeknek tekint. Középkora ellenére szinte gagyog, ilyenkor a szőr is feláll a hátán, s lobognak az idegei. Bezzeg akkor nem volt gyerek, amikor öreganyját a saját fiától védte meg. A jócselekedet mára el van felejtve, s manapság az egyetlen halott fia a legjobb számára. Jázmin gyakran gondol arra, ha egészséges, akkor mára már saját családja és talán gyerekei is lennének. Gyerekeivel foglalkozna, s dolgozna, hogy megkönnyítse családja életét. Jobb napokon kéz a kézben sétálnának férjével. Szemeik szeretettől csillognának, ha egymásra néznének.

Késő délutánra járt már az idő, a kutya is türelmetlenül futkározott körülötte. Jól van, megyünk már, csak várj, míg felállok. Bozontos kutyám, ne nézz már olyan bánatosan. Menj, fuss egyet, te legalább megteheted, nem úgy, mint én. A fenébe is ennek a kegyetlen, keserű életnek. Néha úgy érzi magát, mint egy kivert kutya, akinek kutyaólja sincsen. Letörölte könnyeit, Bundás gyere, hívta, aki úgy egy méterre lehetett tőle.

Bementek a házba, a kandallóban már pattogott a tűz. Hosszan megölelte anyját, aztán együtt nézték az ablakon át, ahogyan reszketett a holdnak aranyhaja a tónak tükrén.

Kis idő múlva bementek a szobájukba, ahol kellemes meleg volt. Leült a számítógépéhez, bekapcsolta és írt. Gondolatai csak úgy vitték a sorokat. A szokottnál gyorsabb tempóban kellett volna írnia, mutatoujja egyre csak kopogott a billentyűkön. Nem győzött annyit írni, ezért igyekezett megjegyezni gondolatait, mert hamar elillantak, akár a virágok illatai.

Tíz ujjal könnyebb lett volna írnia, azonban a túlmozgásos keze így szokta meg. Soha nem panaszkodott, hiszen a semminél ez is több volt.

Másnak ez összpontosítás és kihívás lenne, neki élményt és kikapcsolódást jelent, amelyhez nagy csend is társul, mert figyelni kell a gondolataira. Az írás értelmet ad életének.

Egy péntek délután, amikor Pestről hazavitte édesanyja hétvégére, bementek a nagybácsiékhoz Érdre, akiknél Jázmin minden olyan hétvégét velük töltött, amikor nem tudott hazamenni.

Tizenkét évesen megkérdezte tőle imádott nagynénikéje: Mi leszel, ha nagy leszel? - Költő! - válaszolta egyszerűen. Nagynénje jót kuncogott, majd folytatta: Pénzköltő? - Nem. Írni szeretnék! - vágta rá határozottsággal, s elszántan.

Életében akadtak hullámvölgyei, de eddig mindig hűen visszatért önként választott útjához. Olyan, mint a vándor, ahol kap egy meleg szót, oda szívesen visszamegy, mert a lelki örömek mindig tovább lendítik az embert.

2017. november 14.

08. Fák országa

Gyönyörű napsugaras ős volt. Mátyásmadár rikoltozik a dióért. Ismerem ezt a jómadarat, egész nyáron hallgat, aztán ha beköszönt az ős, akkora ricsajt csap, mindenféle madárhangot utánózva, míg el nem csen a fáról egy-két szem diót. Naponta többször eljártssza a pimasz madara.

Az évszak szerelmese vagyok, imádom a színes határt.

Boldogságomban megölelném a festői táj szépségét. Mintha kaput alkotnának a bordós-sárgás lombkoronák, ahogy összeérnek. Madárcsicsergés, s patak csobogása fogad a fák országában, ahol a megfáradt lelkem megnyugvást talál. Itt vagyok szabad igazán. Megsúghatom örömöm, s bánatom a fáknak, megtartják a titkomat.

Te is velem vagy, te kedves drága jó barát, kiért a szívem megszakad. Messze vagy tőlem, mégis olyan közel. Lelkemben élsz, szívemmel látlak, ölelek, s simogatom gyönyörű arcod. Felidézem bársonyos hangodnak édes nyugalmat.

Képzletbeli oltáromnál, ahol nyújtózik az erdő, s a nap aranyugarára árnyékot vet a fény, ott szoktam érted imádkozni. Kérlek, ne vedd el őt soha tőlem, árva lennék nélküle. Belehalnék a bánatba, ha elveszteném. Pillanatra elképzelem, jössz le a fák közül, gyere kedves, itt vagyok, s várlak a fák alatti tisztáson. Szeretnélek megölelni, s boldogan karomba tartani. Szertefoszlott hamar a fájó és csodás érzés.

Keserves zokogásom megtöri a csendet. Örökké itt őrizlek a szívem legszebbik, bársonyos szobájában.

Hirtelen nagy szél kerekedik, felkapja a faleveleket, percekig színes függönyként a levegőben tartja, aztán szanaszét szórja. Kék égbolton varjak köröznek hangos káromgákkal fejem felett. El is indulok beljebb az erdőbe, csak még egy kicsit elidőzők a barna, virgonc mókuson. Ugrándozva jön le a fák közül, gomb kis szemével félve figyel. Lompos farka csak úgy lobog, ahogy fut fel a fára.

Cseppet se félek egyedül, a friss levegőn jól érzem magam. Miért is félnék, hisz egykor apai nagyapám is itt volt erdész. Családommal gyakran járunk errefelé kirándulni, nekem olyan, mintha hazajárnék. Egyvalami nagyon fáj, s a lelkem mélyén zakatol. Nem tudom, milyen az, ha az ember a nagyapjával sétál az erdőben. Amikor erdész nagyapám hozzáértően elmagyarázza, hogy az a növény, amire rámutatok, az milyen növény. S a lapulevelet nem csak szórakozásból tesszük a fejünkre, hanem azért, hogy hűsítse, s árnyékot adjon a tűző naptól.

Ha egészségi állapotom engedte volna, nagyapám után erdész lettem volna. De hát a sors nem így akarta. Félreértés ne essék, én nem az irodai munkára gondolok, hanem amit drága nagyapám végzett, járta az erdőt és láthatta gyönyörű vadvilágot. Egy kép őrizi az állatszeretetét, ebből következtek a szelíd lelkületére. Az erdő mélyén talált egy árva kicsi őzikét, hazavitte és felnevelte, majd később visszaengedte az erdőbe. Ül a képen erdész ruhájában és kalapjában, s öleli a fehér pöttyös kicsi őzikéjét. Nagyapám négy éves koromban örökre itthagytott. Röpke négy év alatt, nagyon szeretett, és én is őt.

Sötétedik, elcsendesednek a madarak, esthajnal csillaga fent ragyog már az égen.

Elbújok egy fa mögé, meglesem a szarvasokat, ahogy csapatostul vonulnak a hömpölygő patakhöz szomjúkat oltani.

Hallom már patájuk egyenletes dobolását és látom agancsaikat a fejükön. Fenséges érzés ezeket a hatalmas állatokat közelről látni. Még egyszer rájuk pillantok, a távolból lenyűgöz a nyugaltságuk, s az erejük.

Képzeletemnek nem szab határt semmi sem

Kopár őszi fák,
téli álmukat alusszák.
Mégis oly jó kijárni hozzátok.
Csak ülök itt köztetek
az erdő közepén,
mintha vágyódva várnék valakit.
Pedig tudom, nem jön el
az, kit oly régóta várok.
Szemem a vén fák közé téved,
s oly nagyra nől bennem a vágy,
hogy a képzeletemnek már nem
szab határt semmi sem.
Ropog az avar, mintha valaki
járna rajta.
Könnyeim arcomat mossák.
Remegő ajkam hangtalanul hívna,
s biztatnálak, hogy nemsokára
leérsz a fák közül.
Gyere, gyere csak, kedves.
Nemsoká itt vagy, s átölelhetlek.
Drága simogató érzés járja
át lelkem, egészét.
Szívemben hordom szeretetét.
S mintha ölelnélek, szívem
köré fonom kezem.
Mennyei csendet hallgatom.
Tomboló szél söpri száraz faleveletek.
Kék égbolton fekete varjak károghat,
csoportosan vonulnak.
Szárnyuk suhogását tisztán hallani.
Esőtől duzzadt kis patak
locsogva, csacsogva kísér,
a patak utol nem ér.

2017. szeptember 13.

09. Felejtethetlen fájdalom

Még mindig úgy fáj nagyapám elvesztése, pedig közel harminc éve történt, gyermekként vesztettem el. Belém égett a hiánya, soha sem beszéltem róla, inkább magamban tartottam. Nem szerettem, ha feltépik a sebeim azzal, hogy állandóan róla szólnak. Nem tudom elviselni, még a tudata is fáj, hogy nincs már velem. Csendesen őrzöm szívemben. Édesanyámon kívül ő volt az egyetlen ember, akit imádtam. Foglalkozott velem, s éreztem meleg szeretetét, amit ajándékként kaptam tőle minden egyes alkalommal, mikor ott voltam. Pusztán a jelenléte megnyugtató volt, hogy mellettem van, s láthatom. Tizenegy évesként csapásként ért a halála. Annyira egyedül voltam, darabokra zúzott a fájdalom, hogy nincs többé. Nagyon kemény időszakom volt, mindentől félttem, s rettegettem a rám törő gondolattól, hogy egyszer anya is itt hagy. Teljesen kétségbeestem és zokogtam. Sokáig fogok élni, vigasztalt anya. Töröld meg a szemed, és nyugodj meg, kislányom. Csak a papámat akarom visszakapni, szeretném mindig látni. Emlékszem, mamám teljesen úgy kezelte, mintha semmi baj sem történt volna. S játszani akart velünk az autóban. Hagyj kérlek, nincs kedvem, meghalt az én imádott nagyapám.

Számomra érthetetlen volt, hogy tudja leplezni szomorúságát, s miért nem érti meg az én mély bánatomat.

Könnyes szemmel az ablak felé fordultam, s bucimat majsoltam.

Milyen kegyetlen az élet, nem engedte, belekóstoljunk a kettőnk örömébe, csupán csak egy év választott el, hogy végleg hazakerüljek. S talán többet lehettünk volna együtt. Az sem zavart volna, ha ott ülök az ágyánál, s fogom csontos kezét. S most én mesélek neki, talán enyhítettem volna fájdalmát. Szegénykémet elvette tőlem a kegyetlen halál. Soha többé nem várt engem sugárzó mosolyával és csillogó tekintetével.

Temetése után álmaimban találtam megnyugvást, gyakran eljön, csendesen hozzám szól, szeretettel ölelem, s ölébe kuporodom. Aztán jön egy köd, olyan, mint őszi hajnalokon, hideg és nyirkos, s már nem látom, mert a hajnal elvette az édes álmomat.

Halottak napján, temető kapuján belépve, gyertya fénye ragyog a hűvös este csendjében. Őszi szél suhan át a vén nyárfákon. Reszketve lebben a holdnak hosszú aranyhaja, fénylő csillagok köré gyűlnek. Nagyapám sírjához lépve nyugalmat érzek, gondolatom sokszor nálad jár. Semmit sem változott a szeretetem irántad, neked mindig az maradok, aki voltam. Csak az évek nagyon hosszúak nélküled, s vannak órák, s percek, amikor szeretném, hogy mellém ülj és beszéljess velem, mert tudom, te megértenél. Miért nem vagy velem? Szörnyen hiányzol drága papám. Gyertyám majdnem csonkig ég, hideg sírkövedet simogatom, vázában művirágjaidat igazgatom. Te vagy a mindenem, ahogy az égnek a csillagok. Tenyeremmel keresztfádra csókot lehelek, bárcsak hazajöhetnél velem. Könnyeim érted gurulnak, mielőtt kilépnék a temetőkapuján, visszanézek rád, hamarosan veled leszek örökre. S többé nem leszek bánatos, mert örökké a karjaidban, nyugalomban leszek.

Gyertyát gyújtok otthon a teraszon is, azokért a halottaimért, akikhez az idén nem jutottam ki a temetőbe. Rám borult a sötétség, azért én még egyszer kísétálok az udvarba, s kitekintek a fák és a házak közül, a gyertyafényben úszó temetőre. Szívemben szomorúság bujkál, nyugodjatok békében örökkön örökké.

Temető gyertyaláng fényében

Halottak napjára

Temető csendjében susognak az őszi fák.
S te nagyon rég itt pihensz már.
S én sokat gondolok reád, nagyapám.
Néha hazajövök tehozzád,
s akkor itt állok sírodnál.
Gyújtok egy gyertyát.
Dermesztő hideg sírkövedre teszem.
Tenyeremmel próbálnám felmelegíteni,
de a hideg kő nem engedi át
szeretetem melegét.
Számomra oly rövid volt az életed,
alig szerethettelek, s máris elmentél.
Csak egyszer még hazajöhetnél ezen
az egy napon, mikor a temető
gyertya lángjától fényesedik,
s krizántém illata száll a levegőben.
Magamhoz ölelnélek, s elmondanám
tenéked, hogy a szívem gyakran jár nálad.
A csillagok már fenn ragyognak az égen, és
a sápadt hold is fázósan reszket az égbolt közepén.
Búcsúzóul, drága nagyapám, még egyszer
végigsimítom nevedet sírköveden.
Szíved, s lelked tovább
ragyog az én szívemben.

2017. október 05.

10. Reményt hoztál

Magába roskadva ült a lány. Olyan kilátástalannak vélte helyzetét. Három év telt el a csípőműtete óta, amely nem volt egyszerű. Feszis izomzata miatt protézist nem lehetett beültetni, ezért görston műtétet hajtottak végre. Ezt csinálják az öregeknél is. Négy centit vágtak le a fermurfejből, az inak, s az izmok tartják össze lábát. De még mindig nem tudott egyedül mozogni úgy, mint előző életében, többé nem volt szabad annyira sem, mint azelőtt.

Iszonyat volt neki az érzés, hogy már az udvarba sem tud kimenni sétálni, s a házban sem tud mozogni az átkozott tolókkocsija nélkül. Becsapottnak érezte magát. Orvosa is azt mondta, hogy a műtét után kissé könnyebb, s lassan a járása is fejlődésnek indul. Tudta, hogy nehéz lesz, mert mozgássérültként jött a világra. A központi idegrendszerében a mozgásszervet érte a sérülés, s most a négy kerék helyettesíti a lábát.

Naphosszat tornázott, keményen kínoztta magát. De mikor a járásra került a sor, valósággal megdermedt a félelemtől. Szinte fürdött az izzadságában igyekezetétől. Bármennyire is igyekezett, lábai nem vitték, a két piros, három lábú bottal egymaga csődöt mondott. Az ágy közötti négy-öt lépés is egyedül szenvedés volt.

Édesanyja mindennap türelmesen járt vele. Háta mögött követte lányát, néha kicsit lemaradt, hogy megnézzze, mennyit halad egyedül. Mikor észrevette, hogy nincs a háta mögött, össze-rezzent félelmében.

Az anyák mindig a lehető legjobbat akarják gyermeküknek, s mellettük állnak a gyalázatos időkben is. Akkor is, ha nagyon nehéz nekik, s könnyeiket elfojtva küzdenek.

Tehetlenségében zokogott, s gyakran kérdezte édesanyjától. Miért maradt életben, mikor meg akart halni? Ő már elfáradt, s remélte, hogy meghal harminchat évesen.

A műtét reggelén mély nyugalommal, s szeretettel elkészönt Édesanyjától, leplezve vágyát előtte. Betolták a műtő elé, míg várakozott. Kinézett az ablakon, fel a magas égre. Kék égen bárányszerű felhők úsztak, az egyik felhőnek olyan alakja volt, mint neki.

Összehúzta magát, akárcsak ő, a fájós lábát felhúzza tartotta, s imádkozott: „Édes Istenem, kérlek, segíts meghalni, sokat szenvedtem már e földön. Nincs értelme az életemnek, hadd, hogy elmenjek. Kérlek vigyázz az én drága Édesanyámra! Köszönöm.”

Látod anya, még ez sem sikerült, pedig a tervem volt. „Kislányom, Istennek terve van veled, légy nyugodt, s türelmes, menni fog a járás, hidd el!”

Úgy érezte, senki nem érti meg. Álmaiban önmagát látta, ahogy könnyedén járkál az utcán, akár mások. Nem akart felébredni, hiszen álmaiban élt csak igazán. Szervedés volt neki a valóság, ráadásul kövér is lett a nem-mozgástól.

Minden ruháját kihízta, gyorsan felszöktek rá a kilók. Édesanyja szép ruhákat varrt neki, egy ruhapróba alkalmával a tükörben szembesült önmagával. Az alig negyven kilós sovány lányból, csúnya, húsz kilóval nehezebb tükörképe nézett vissza rá. Dühében vörös lett arca, mától kezdve fogyókúrázni fogok! - mondta határozottan. A kilók elviselhetetlenül lassan mentek le róla.

Egész élete a bizonyításról szólt, és most megbukott, elvesztette önbizalmát. Mindenki többet akart tőle, hogy talpraálljon. Hiába kiabáltak, s hajtotok, nem fog menni. A vonat elment előtte, s képtelen rá felugrani. Hagyjatok, mindent akartok, de a lelketem egyikőtök sem érti meg.

Novemberi este volt, felgyúltak már az utcai lámpafények. Egy e-mailt kapott, valahonnan a távolból. Nem szánt neki nagy jelentőséget, de kedves volt a levél hangvétele. Így hát írt, a

szerény arany szívű embernek, aki nagyon lekötötte a lányt, s naphosszat leveleztek. Fellegekben járt, a szívébe öröm költözött, valaki foglalkozik vele, annak ellenére, hogy már tudja, mi a baja, s nem fordul el tőle, hanem itt maradt. Olyan gyönyörű volt ez az időszak, mintha patak fakadt volna a világra.

Nagyon félt, hogy elveszíti Arany szívűt, aki a világot jelenti neki. Ezért a lány elmondta, s megkérte, hogy ne ijedjen hangjától, mert rosszul beszél.

- Mért mondod ezt nekem? - kérdezte. Szomorúsága átsütött a monitoron.

Nagyon sajnálta a lány Arany szívűt, hullott a könnye, úgy írt neki. Nagyon megszoktalak már s belehalnék, ha elveszítenélek a hangom miatt. Máshol nem érdekel, hogy hogyan reagálnak az emberek a hangomra. De te már nagyon fontos vagy nekem. Kérlek, bocsáss meg nekem, Drága Arany szívű.

Többé nem fedte titok hangját, mert egy este Arany szívű felhívta. Örült a lány, izgalom volt hangjában, de érezte, hogy Arany szívű mindent megértett beszédjéből. Nagyon hálás volt Arany szívűnek, hogy felülmúlhatatlan örömben részesítette.

Ő volt az egyetlen, aki látatlanul megértette, s nem ismételte a szavait. Nagyon tisztelte, s felnézett Arany szívűre, tanította s beszélgettek. Amellett, hogy Arany szívűnek rengeteg irodalmi munkája van, de mindig szakít időt, hogy beszélgessen, bársónyos hangjával mély nyugalmat ad a lánynak. Mintha távolról is fogná, a kezét Ő pedig kapaszkodik belé, úgy ragaszkodik hozzá. Arany szívűjét örökre szívébe zárta. Bárhová is megy a lány, gondolatban mindig vele van, hogy enyhítse hiányát. Gyakran kimotorozik az erdőbe madarak csicseregését, s a kispatak hömpölygését hallgatni.

Sanyarú sorsáról írt egyszer Arany szívű. Könnyekig hatották a megrázó, keserű, szép sorok. Sosem tudott a lány beszélni róla, csak szívéig, lelkéig áthatották az Ő Arany szívűjének fájdalmas sorsai. Nagyon-nagyon hálás, hogy Arany szívűje él, és megismerhette. Elszántságának köszönhetően, képes volt új terveket szőni, s megvalósítani. Új értelmet kapott élete, szívével és lelkével dolgozik. Arany szívűvel örömet ad másoknak.

A legszebb fényt Arany szívűje jelenti számára. Könnyek gyűlnek két szemében, ha Arany szívű körül forog gondolata. Halk szavait hallja, ahogy türelmesen óvja és segíti. Olyan más volt, emlékszik vissza, áthatották gondos, féltő szavai.

Elkezdtek leomlani a félelem falai, elképzelte, mennyire örülne Édesanyja, ha még egyszer valahogy járni tudna. Azt sem lenne nagy baj, ha csak lakáson belül mozogna. Érezte s tudta, hogy Ő már többé nem tud úgy járni, mint előtte. A csodák csak a gyermekek szótárában léteznek, de az Ő állapotában nincs.

Sarokba dobta a piros botjait, mintha soha többé nem kéne. Újra elővette a kiskerekű járókeretet, minden erejét összeszedve felállt. Lábai remegtek az izgalomtól, vagy egy kis félelemtől, nem tudja már. Csak azt tudta, és érezte, hogy az Ő Arany szívűje itt van vele szíve rejtekében.

Ha a lélek elkezd gyógyulni, sokkal könnyebb lesz összpontosítani a sérült területre. Meg szeretné mutatni, hogy képes lesz mozogni. Sokat hallja a lány ezt a mondatot, aki egyszer toló kocsiba kerül, annak már teljesen mindegy. Ebből már úgyszincs kivezető út, élsz, amíg élsz, a kutya sem kíváncsi rád. Pláne az úgymond egészséges emberek szava járása, mit sem érdekli őket, hogy a sérült érti-e vagy nem. Esze ágában sincs efélékre gondolni. Elkapta a vezérfonalat, jól tudta, addig kell ütnie a vasat, amíg forró. Megkapott minden lelki, s fizikai segítséget, hogy újra megérezze, milyen járni. Három év rengeteg idő, ha most nem teszi meg, akkor talán soha nem jár egymaga.

Ült a tolókocsijában, járókeretét maga elé tette, s megfogta. Aranyszívűjébe kapaszkodott, itt vagy velem, suttogta, mintha hallaná. S elindult az első nagy önálló útjára, amely a nagyszobát és nappalit jelenti. Édesanyja meglepődött, amikor először kísétált elé, szeme könnyben úszott. A lány elmondta törekvő erejének történetét. Édesanyja nagyon hálás volt a segítőkész embernek.

Naponta négy kört tesz a lakásba. Vannak napok, mikor lábain erősebb a fájdalom, ilyenkor is sétál, csak kevesebbet. Izomzata erősítése céljából ötvenet guggol, s szobabiciklizik. A napi torna, amit kitűz maga elé, az mindig megvan. A frontokra nagyon érzékeny, s ez nagyban befolyásolja mozgását.

Nagyon hosszú és rögzös volt az út, amíg idáig elvezetett. Nagyon hálás az Édesanyjának, aki mindvégig vele van, s ápolta.

Egészen fiatalon kezdett írni verseket. Sosem tanulta a különböző versformákat, nem tudta a szavakat rímekbe szedni. Mégis írt, olvasókönyvekből elleste a nagy költőktől: a versszakokat számozzák, ő is így írt. Számára az írás egyfajta lelki örömet jelentett, noha sokáig csak az íróasztalának írt, mert a közösségi oldalakra feltett verseket mindig kritizálták helyesírása miatt. Úgy érezte, nem értik meg. Gyakran okoztak neki lelki fájdalmat.

Aranyszívű változásokat hozott szellemi életében is, Ő volt, aki rájött verseinek lényegére. Végül is elfogadta a különleges verselést, mert látta, hogy lehet tanítani, inspirálni a szebb és jobb szavak formálására. Gördülékenyen magyarázta a hibákat, csak oda kellett figyelni a tanítására, s az ember máris értette, hogy mi a szabadvers.

Ő olyan, mint egy jó tanár, örül és megdicsér, ha látja verseidben a tanultakat. Rengeteg lelki erőt kapott tőle, s ez megmutatkozik az írásain is. Verseiből mára már eltűntek a versszakok közti számozások. Verseit különböző közösségi oldalakra fel meri tenni.

Aranyszívűnek köszönhetően eddig öt könyve jelent meg a MEK elektronikus könyvtárában. Ha ő nem inspirálja, talán sosem kerülnek könyvei a könyvtárba, amely egy életrajzi kötetet, s négy verses kötetet őriz.

Aranyszívű az egyetlen, aki segíti, s elindítja az irodalom útján. Mindaddig gyönyörűnek tekint a világra, amíg Aranyszívű jelen van mindennapjaiban.

Hálás szívvel, s tisztelettel, gondol az Ő Aranyszívűjére, aki rengeteg lelkierőt adott neki, s a legnehezebb időkben is mutatott egy szebb világot, amelyben feledtette a gondjait.

S a végén álljon itt egy vers hálája jeléül, amely szívéből szól.

Reményt adtál

Eljöttél hozzám, mikor a
legnagyobb szükségem volt rád.
Kilátástalan voltam, azt se
tudtam, fogok-e járni valaha még.
Ostoba műtét, mely csak a
fájdalmamat enyhítette, de
a járás nem jött vissza.
Hiába volt a sok gyógytorna, s
hiába kísért anya járás közben,
s buzdított: menni fog egyedül is!
Akkor se ment, csak gyötrődtem,
vert a víz félelmemben, s
egy lépés sem ment egyedül.

Csak vergődtem, mint a hal a parton.
Dühödten kiáltottam: vágta volna
le az orvos a lábam!
Semmire sem jó ez már.
Miért kell ennyit kínlódnom?
Könnyebb lett volna inkább a halálba mennem.
Álmaimban láttam menni magam,
megőrijtett a csalfa illúzió.
Reményvesztett voltam,
s te reményt adtál, pedig alig ismertél.
Sosem láttuk egymást.
Törődtél velem, olyan más lett minden!
Lelkem gyógyulni kezdett!
Szavaid sokszor szívemig hatottak,
s megmutattad merre, hogyan tovább,
sohasem sürgettél.
Szívedet adtad, s én szívembe zártalak.
Pedig oly távol vagy, s mégis oly közel.
S elvittél egy szebb világba, az irodalom világába,
ahol csend, nyugalom honol.
Lassan, nagyon lassan felkeltem és elindultam.
Avval a hittel, s erővel, amelyet
szívembe, s lelkembe ültettél.
Hálás szívvel köszönöm, amit értem tettél.
Könnyeim lábad elé gurulnak számtalanszor.
Messzi távolból is érzem, erősen fogod kezem.

2017. szeptember 12.

11. Szeretett fénye

Valahol él egy lány, aki gyermekkorában imádta a karácsonyt. Nem az ajándék érdekelte, bár azt is kapott, és mindig csillogott a szeme, úgy örült minden apróságnak. Ámult és bámult a családjára, hogy mennyire hálás a kislány ajándékainak. A kislány érezte családjának szeretetét, a karácsonyfa körül ott volt mindenki, akit ő szeretett.

Cseperedett a lány, zsebpénzéből ajándékot vásárolt húgával, és kétszer akkora öröm volt a szívében. Így már szegény édesanyja sem maradt ajándék nélkül. Az évek során észrevette, hogy édesanyja soha semmit sem kapott. Neki ez borzasztóan fájt, hogy anyja ott árválkodik ajándék nélkül. Pedig anyukája nagy szeretettel ajándékozott meg mindenkit.

Szenteste anyja a fáradt kisangyal, túl az ünnepi vacsora elkészítésén. Elmaradhatatlan volt a halászlé tésztával, sült halhoz köretként rizibizi vagy petrezselymes krumpli volt tálalva. Desszertként zserbó és kétféle torta volt, amelyet mindig egy nappal előtte készített el.

Hat órákor halkan szólt a kis csengettyű. Megjött a Jézuska, ujjongtunk. Körülálltuk a plafonig érő karácsonyfát, melyet csodásan feldíszítettünk. Megfogtuk egymás kezét, s a Mennyből az anygalt végigénekeltük lelkesen.

Az első ajándékot anya kapta tőlünk húgommal. Majd kiugrott a szívem a helyéről, annyira izgatott voltam, mit fog szólni az első ajándékának. Nem volt nagy dolog az egész, csak egy kis kerámia zöld papagáj. Szorosan átöleltük anyát, és azt mondtuk neki, drága anya, ezt neked hozta a mi Jézuskánk, fogadd szeretetettel. Szegény drága édesanyámnak könnyes lett a szeme. Majdnem sírva fakadtam, s boldogság járta át a szívemet. Mégis ott bujkál bennem a keserűség, hogy tíz évet kellett várnia, mire ő is kapott tőlünk valamit.

Húgom nagyon szeretetreméltó kislány volt, ő akkor nyolc éves volt, és mindenben segített nekem, bár én voltam a nővére. Azon a karácsonyon mind egyforma papagájt kaptak, nem akartuk, hogy megsértődjenek.

Ahogy idősebbek lettünk, mindig megleptük őket olyan dolgokkal, amire vágytak. Apu pipát kapott tőlünk egyszer, mert azt hittük, hogy a pipa füstje nem olyan büdös, mint a bagóé.

Anyut gyakran öltöztettük, vagy könyvet kapott. Mi testvérek is megajándékoztuk egymást. Egyet nem értettem meg soha életemben, hogy ők miért nem tudják úgy kimutatni örömeiket, mint én. Rosszul esett ez nekem.

Teltek-múltak az évek, alig voltunk tizenegynéhány évesek, s egy szomorú esemény beárnyékolta életünket. Többé nem volt olyan a karácsony, mint lennie kellett volna. Az ünnepek úgy teltek, mint a hétköznapiak.

Összetört a szívem, gyakran féltem, s sírtam. Édesanyám volt az egyetlen reményem. Húgom már kirepült a családi fészekből. Volt, hogy a szentestét csak ketten tartottunk meg a nagyszobánk falai közt, elzárkózva a veszedelemtől. Könnyes szemmel anyuhoz fordultam, közöltem vele: Drága egyetlen anyukám, ma szenteste van, bárhogyan is van. S én még emlékszem egy karácsonyi éjféli szentmisére, amely az erdő közepén volt, a kis fehér falú, fakazettás mennyezetű templomban.

A kistermetű, ősz hajú pap arca örömtől, s szeretettől sugárzott. Boldogság volt ránézni. Könnyeimmel küzdöttem ott a padban, mikor arra gondoltam, hogy egyedül van szentestén, mert nincs családjára.

Azt prédikálta, hogy mind sötét barlangban élünk, ha nem tudunk szeretni, mert a fény a szeretet ereje. Mise végén kimentünk, simogatott a lágy szellő. Felettünk ragyogtak a csillagok. A pap megfogta kezemet s kellemes ünnepet kívántam neki.

Zöld fenyők lágyan ringatóztak a szélben, s én annyira hálás voltam a sorsnak, hogy akkor ott lehettem veletek.

Itt anya, kettőnk között mindig ragyog a szeretet fénye. Egy percre érezzük át a meghitt ünnepet.

Áldott és boldog ünnepet kívánok mindenkinek.

Halványuló ünnepek

Mivé lettem életem közepe felé?
Gyermeki mivoltom feledésbe merült.
Mára már szürkülnek
az ünnepek örömteli pillanatai.
Kiveszett a tűz,
mely lobogott bennem.
Húztam volna vissza
gyönyörű ünnepnapokat,
hogy maradjanak még.
Meghitt együttlétek kevésnek bizonyultak.
Amikor szakadt a hó,
s térdig süppedtünk benne,
az volt a jó.
Csillámló hóval kacagva mosdattuk egymást.
Kipirult arccal berohantunk,
kandallóban boszorkányos tűz duruzsolt.
Asztalon halászlé illata szállt,
anyám keze munkáját dicséret illette.
Halk csengettyű csilingelt.
Fenyő köré gyűltünk,
átöleltem édesanyámat.
Szeretett áradt bennünk, Mennyből
az angyalt énekeltük.
Néha szégyellem, ha
látok magányos embert
sugárzó arccal ünnepet várni.
Miért nem enged lelkem nekem is,
így csodát várni?
Urat dicsőíteni?
Takarva hagyom elszaladni
halványuló ünnepet.

2017. november 4.

12. Ötöslottó álom

Avagy életkép

Gyermekeként nagyon féltettem a szüleimet, mert rengeteget dolgoztak, s rettegettem, hogy korán meghalnak.

Anya háztartásbeli volt, de mindenkinél többet dolgozott. Mosott, főzött, takarított, s ráadásul még a szőlőben is dolgozott. Apám buszsofőr volt, késő délután ért haza. Egy keresetből nem lehetett megélni, így disznóhízlalással is foglalkoztak, s eladták.

Anya szerezte be a tápot, még jó, hogy volt takarmányos a faluban. Piros Dáciánk csomagtartója mindig tele volt négy-öt zsák táppal, s mindig anya szedte ki a csomagtartóból. A disznók mellett volt csirkénk, kacsánk, és persze kutyánk is.

Annak idején sosem lehetett tudni, hogy a hűséges négylábú barátunk meddig marad velünk. A nagykapu mindig tárva-nyitva állt, kutyáink sosem voltak megkötve. Valamiért mindig foxi jött a házhoz, de nagyon hálátlan tud lenni ez a fajta. Bármennyire is szerettük őket, mindig megszöktek, s vége az lett, hogy bármennyire is kevés autó járt a nyolcvanas évek elején, mégis elütötte őket az autó. Hetekig, hónapokig sirattam a kutyáimat. Nagyon nehezen dolgoztam fel elvesztésüket. Sokszor anyuék titkolták, hogy elpusztult Szabólegény, Kevik vagy Bummer, s még sorolhatnám őket. Valahogy mindig ráéreztem, hogy nincsenek többé. Az alsó kert lucfenyői alatt alusszák örök álmaikat.

Szabólegény egy drótszörű, okos, bolondos foxi volt. Ha anyáék elmentek valamerre, beengedtük, rengeteget neveltünk, s játszottunk vele. Még az asztalra is felugrott, és volt, hogy a fogaival úgy belekapaszkodott a ruhánkba, hogy kiszakította. Ezért neveztük Szabólegénynek. Persze mindig lebuktunk, mert nyoma maradt, hogy elszakadt a ruhánk. Mindig tudtunk rá magyarázatot adni, de anya csak mosolygott.

Két szelíd göbénk volt, Zsuzsi és Kata. Zsuzsi tiszta fehér, Kata fekete-fehér pántos. Egy fontos dolgot tudni kell róluk, ha megvolt az etetés, moslékot kaptak, simogatták, beszéltek hozzájuk, majd becsukták az ajtót. Jóformán Anya be sem ért az etetésből, Zsuzsinak és Katának sikerült az orruk lökődésével kinyitni az ajtót. Ki is jöttek, jártak egyet az udvarban, aztán szép komótosan vissza is mentek, de a fejük mindig kilógott a fa disznóól ajtaján.

Az ellés éjszakáján meg sem lehetett volna bennünket kötni, hogy benn maradjunk. Mind együtt vártuk a születés csodáját a disznóólban, Zsuzsit simogatva. Olyan meghittek voltak ezek az együtt töltött órák. Nagyon ragaszkodó család voltunk, anyut jobban szerettem.

A holdnak udvara és a csillagok homálya kevés fényt adtak, ezért apu ideiglenes világítást kreált, kivitt egy villanykörtét hosszú zsinórral, feltette a vén körtefára. Felkapcsolta a villanyt, nagyon romantikus volt a hatás. Ültem a sámedlin, feltekintettem a csillagos égre, s azt gondoltam, hogy én vagyok a legboldogabb a világon, mert nagyon szeret a családom és én is őket.

Azt is megengedték, hogy láthassam a születés folyamatát. Nem tudták, hogy mekkora ajándékot adtak evvel nekem, libabőrös voltam az örömtől.

Zsuzsi nagyon nyugodt anyakoca volt, nem úgy, mint Kata, aki rakoncátlan volt. Zsuzsira csak figyelni kellett, nehogy véletlen agyonnyomja a kismalacot, amíg vajúdik. Csodás élmény volt, amikor a kicsikék sorra megszülettek. Amikor anyjuk a vizes csöppsegeket megnézte, nyalogatta, örömteli pillanatok voltak. Anya óvatosan elszedte a rózsaszínű kismalacokat a szalmával bélelt vesszőkosárba. - Jól van, Zsuzsikám, ügyes kis jószágom, most szusszanj egyet, míg visszahozzuk malackáidat, mondta anya simogatva fejét.

Örömmel bevittük a konyhába őket, ahol kicsit leszáradtak.

Gyönyörű látvány volt a tíz kis rózsaszín malacka, ahogy összebújva melegítették a vesszőkosárban egymást.

Kis idő múlva apu egyenként letörte a farkasfogukat harapófogóval, szegénykéek nagyon visítottak. Mikor visszavittük őket, mind anyjuk emlőjét keresték, és édesdeden szoptak.

Eső idején néma kacsáinknak nem volt elég nagy az udvar. Megléptek az utcára, a tócsákban kedvükre földigilisztáztak, s békáztak. Ledöglöttek Ormándra a gátra, igen ám, de onnan már nem találtak haza.

Boldogan vállaltuk húgommal, hogy hazahajtsuk a hápogó társaságot. Mi sem siettünk el a hazafelé utat, egy zacskó békát szedtünk a gátban, mondván, anyuék is hadd lássák a békákat, nálam el is értek a háromkerekű kis bringán, vigyáztam is rájuk. Lassan haladtunk hazafelé, mert a kacsákat oldalra húzta a bögyük, annyira teleették magukat.

Hazaérve kiöntöttük a békákat egy sárga műanyag tálba, amit már nem használtunk. Estére az udvar békaszerenádtól volt hangos.

Apu kitöltött egy lottót, feladta, és eljátszottunk a gondolattal, hogy mit csinálunk, ha ötösünk lesz a lottón.

Lázba jöttem a gondolattól: ugye veszünk egy nyaralót Balatonon? Imádtuk, a balcsit, nyaranta mindig lementük egy-egy napra fürödni. Vegyünk nyaralót Fonyódligeten, kérlek szépen. A sátrat is felferhetnénk ott, s akkor nem kéne Bélatelepre menni sátrazni. Nem kerülne többé sok pénzbe. Apám már a hasát fogta a nevetéstől.

- Apa ne ne vess, megígérted, mondtuk sértődötten.

- S még mit vegyünk? - kérdezte.

- Már csak egy bernáthegyi kéne a balcsira.

- Tudod apa, kezdtem, jó lenne, mert ott biztos lenne kapu, s nem szökne el. Télen pedig szánkózhatnánk vele, úgyis szerettem a havat. Vigyázna ránk, s simám rámehetnénk a befagyott Balaton jegére.

- Én meg akasztanék a nyakába egy kis boroshordót, s hozhatná nekem a bort.

- Na jó, egyeztünk bele, de nem fáraszthatod ki szegény kutyát.

Egy hét múlva felhívott anyukám, imádtam a hangját hallani.

Nagyon távol voltam tőle, és örökké hiányzott nekem.

- Anya nyertünk? - kérdeztem izgatottan.

- Nem, drága kislányom, egy találata se volt apádnak.

-A fene, mondtam csalódottan, akkor nem lesz semmi belőle.

Még beszélgettünk. - Anya nagyon szeretlek és nagyon hiányzol.

- Te is nekem kislányom, már csak tizenkét nap és megyek érted, drágám.

Sírva tettem le a telefont, a Pető Intézet falai rám nehezedtek ismét.

Szertefoszlott az ötöslottó álom, de a szeretet örökké bennem él.

2017. október. 25.

13. Aranyos bácsika

Egész életemben vágytam, hogy lovagolhassak. Ha alkalmam adódott rá, nem kellett könyörögni, mindjárt lóhátra pattantam. Imádtam szabadon mozogni, a ló egyenletes, ritmusos mozgását felvenni.

Akkor is jó volt, ha úgy vezették a lovamat, s nem én irányíthattam. Hirtelen elszabadult a fantáziám, s azt senki sem tudja megkötni. Annak csak én tudok parancsolni, s nálam a határ a csillagos ég. Soha nem félek, s ezt most nem nagyozolásból mondom, mert az nem az én stílusom. Szeretek a pillanatnak élni - ezáltal neveznek vagánynak - miközben fekete csillogó szőrű lovammal rovom a köröket.

Gondolatban már virágos mezőkön vágózok, s fekete pulim nyelvét kiöltve lohol utánam. Ennél nincs szebb és jobb a világon, feljutni a hegynek legmagasabb csúcsára. Onnan szétnézni, majdnem elérni a fehér fodros bárányleveleket.

Hát nem ez a legszebb?

Patak partjára ülve, fáradtan megpihenek, míg Csillag iszik. A puli meg odafekszik mellém, buksiját simogatom.

Volt egy vágyam, ami persze nem teljesült, mert nincs rá lehetőségem. Szerettem volna lovakat is tenyésztetni, udvarunk elég nagy, tökéletes lett volna istálló építésre. A munka soha nem állt tőlem távol, s meg is fogtam volna a munka végét. Vonzott a kaszálás, s a traktorozás. Persze a hagyományos kaszálás, melytől erősödik a karizom. Sohasem próbálhattam ki, de a traktorozást annál inkább, nemegyszer vezethettem udvarunkban. Szénahordáskor élmény volt a szénában hemperegni, nem számított, hogy bökött.

Ha arról lett volna szó, hogy a lovaimat tisztán tartsam, azt is megcsináltam volna. Hiszen a disznókat is élvezettel kiganyéztam, a munka mindig éltetett. Nem is ezen múlt, hogy lesz-e lovam vagy nem, hanem egészen máson. Számomra a ló egy olyan állat lett volna, amelyet szerethetek, s még szabadságot is adott volna. Mindig így képzeltem el, és milyen szép lett volna, ha sérült társaimnak lehetőséget adok a lovaglásra.

Jópár évtizede szinte hagyománnyá vált, hogy október utolsó vasárnapján búcsú van Hosszúhetényben. Ilyenkor kivonul a falu összes apraja-nagyja, az egész pereputty. Ismerőseikkel találkoznak, beszélgetnek, a kicsik körhintáznak, vattacukrot esznek, s kakasnyalókát nyalogatnak. A szerelmesek tükrös szívet vesznek egymásnak, költik a pénzüket a bazárban. A bátrabbak, mint mi húgommal, hullámvasutaznak, csészealjazznak, s dodzsemeznek, miközben szól a zene, s jól érezzük magunkat.

Ahogy múltak az évek, egyes hinták kimentek a divatból, a tarifa ára pedig évről évre magasabb lett. Már csak nézelődni jártunk ki, közel sem volt olyan nagy élmény kint lenni, mint hajdanán.

Elment a kedvem a kimenéstől, kifogásokat kerestem, hogy miért nem akarok kimenni. Pedig a szívem nagyon is kihúzott volna, mert gyönyörű napos őszt, s a zene is dübörgött az utcánkban.

Hirtelen lovak nyerítését hallottam, s kimentünk kíváncsiskodni. Nagyon tiszták és rendezettek voltak a kis pónik, és egy nagyobb is volt köztük. Tízen voltak, s megállás nélkül rótták a köröket a füves részen. Rengeteg gyerekes szülő állt sorba, hogy gyerekük lovagolni szeretne, vagy nem akart leszállni. Pár száz forint volt egy menet, ami öt kört jelentett. Úgy lennék most gyerek, s ott ülnék valamelyik póni hátán. Mire visszafelé jöttünk, már kevesebben várakoztak lovaglásra. Odamentem az idős bácsikához és bemutatkoztam, megkérdeztem tőle,

hogy megsimogathatom-e csodaszép lovait. Természetesen, válaszolta, én pedig örömmel simogattam őket. Fénylett a szőrük, a sörényük be volt fonva, fekete nagy szemeik fáradtan csillogtak. Sajnáltam nagyon őket, legszívesebben elengedtem volna mind, hogy fussanak egy kört és leheveredjenek egy kicsit.

- Felülnél a kedvemért, kislány? - kérdezte a szerény, megtört arcú kis öregember.

- Nagyon aranyos a bácsi, de én nehézkesen mozgok és egyedül nem tudok felülni - válaszoltam kissé szégyenlősen.

- Egyet se búsulj! - mondta vidáman, - majd én segítek, s meglátod milyen jó dolog lovagolni. Kellemetlen amikor idegenek segítenek, de nem tudtam felülni egyedül a ló hátára.

Mesélt, miközben feltett, mire megköszöntem volna, már mást kérdezett.

- Tizennyolc éves vagyok, most járok gimibe, Komlóra.

- Te még kislány vagy, olyan fiataciónak látszol, azt hittem még általános iskolába jársz. Van egy kisunokám, akit ritkán láthatok, de nagyon szeretem. Ő nagyon szépen táncol, és szereti a lovakat.

Sajnáltam, hogy keveset láthatja unokáját, amikor a kislányról mesélt, könnyes lett az egészínké szeme. Együttérzőn megfogtam a kezét.

Közben anya és húgom is megérkezett. Vacsorát hoztak a bácsikának, aki hálásan megköszönte a finom, meleg vacsorát, s a dobostorta szeleteket.

- Miattam még egyszer haza kellett menniük - mondta.

- Ugyan már, itt lakunk a buszmegálló háta mögött, sok fenyő áll az udvarunkban - mondta anya.

Szerettem volna leszállni, de ő hallani sem akart róla.

A gömbölyded holdat, s a csillagokat, lóháton köszöntöttem. Az esti szél lengette hosszú fekete hajam. Utoljára egy fotót kértem tőle, én a lovon ülök, ő ott áll mellettem mosolygósan. Megöleltem, s fülembe súgta: Jövőre is eljövök hozzád. Bonyhádon lakom, vigyázz magadra addig, kislány. - Kérem, vigyázzon magára aranyos bácsika, várni fogom szeretettel. Mindent elárult magáról, csak azt nem, hogy mi az ő becses neve.

Következő évben boldogan, s nagy szeretettel átnyújtottam neki közös fotónkat. Szemmel láthatólag örült neki. Pár évig még találkoztunk, aztán soha többé nem láttam.

Emlékeimben kutatva újra és újra látom az aranyos mosolygós bácsikát, lovaival együtt.

2017. november 25.

14. Négy lábú húséges társ

Elvesztettem az én aranyos, Bogár nevű kis pulikutyámat. Apu, s tesóm vették a vásárban az öklömnyi bogárfekete göndör szőrű kiskutyát. Bogárfekete kis szeme kíváncsin nézett szerte-szét új otthonában. Nagy örömmel fogadtuk a kis jövevényt, aki az ölemben aludt el, majd egy dobozba tettük éjszakára. Nem alhat kint alig egy hónaposan a hűvös szeptemberi éjszakában, szegényke még az új helyét sem szokta meg.

Hamar a család szívébe lopta magát. Napi sétánkat kétszer-háromszor megtettük a hatalmas udvarban, amelyben két családiház is elfért volna. Élveztem ezt a fajta szabadságot, ahol a nagy fák eltakarnak a külvilágtól, s az utcáról nem látják, hogy hogyan mozgok. Az alsókertben volt egy alacsony diófa, arra felültem, Bogár pedig a térdemre ült és simogattam. Nagyon okos volt, tanítottuk pacsit adni, kis lábát emelte elénk ülve, tappancsát tenyerünkbe téve, okos kis buksiját simogattuk. Ha eldobtuk a botot, örömmel visszahozta. Amilyen kicsi, olyan nagy méregzsák volt. Szegénykémnek ez lett a veszte, valaki aljas módon megmérgezte, állatorvost hívtunk hozzá. Injekciót kapott, hideg tejet kellett volna itatni vele, azt mondta, az jó a mérgezésre. Örökre eszembe véstem, hogy a tej a segítség a mérgezésre.

Sajnos az életvidám hathónapos Bogár kutyám nem élte túl a kegyetlenséget. Mintha szívemet tépték volna ki, olyan érzés volt nekem. Kis ezüstfenyő alá temettük el szegénykémet.

Abban a fájdalomban megfogadtam, ha nekem egyszer saját házam lesz, betonkerítést építek, hogy a galád állatkínzók ne bánthassák a kutyáim.

Hetekig zokogtam, hallani sem akartam új kutyáról, még korai lenne, a seb szívemen még be sem gyógyult.

Szüleim nem bírták elnézni, hogy szenvedek a kiskutyám miatt. Apám még buszsofőr volt, s pulikutya-ügyben érdeklődött minden utasánál. Kapott egy címet, s mikor unokatesóm lakodalmi tortájáért mentünk, útba ejtettük a címzettet is.

Becsengetés után egy öreg néni nyitott kaput. Beinvitálta aput és bent szomorún vette észre, hogy a kutyák mostoha körülmények közt vannak tartva. Hat puli volt egy szűk kis kennelbe zárva. Egy fekete loncsos szűrő kant választott, s ötezer forintot fizetett érte. Nem volt már kiskutya, épp betöltötte a két évet. Apám végig fogta a kocsiban, szegény kutya nagyon bűdös volt. Szemében félelem volt, s egész testében reszketett. Megsajnáltam, s megsimogattam, éreztem a háláját. Ne félj tőlem, nem bánalak. Hazaérve csak apámat követte még sokáig. A szombati lakodalmas éjszakát nagyon nehezen viselte, a kiskonyhába zártuk be, hogy nehogy elkóboroljon éjszaka.

Hosszas találgatás után Bendzsi lett a neve. 1993 áprilisában jött hozzánk, amikor betöltöttem a tizennyolcadik életévemet.

Olyan magányosnak tűnt, s konokul nem engedett magához senkit apámon kívül. Puliknál szokványos, hogy egy gazdások lesznek, aztán a többi családtagra rá se hederítenek. Egyszer anya kizavarta Bendzsit a konyhából, azt hitte, hogy elszökött, mert sehol se lelte. A ház mögötti csúszdán az eresz alá bújt, le se jött, még apám hangját meg nem hallotta.

Na én ezt már nem bírom, mondtam, van kutyánk, s még sincs. Hátramegyek, majd én megszeliđítem, mondtam elszántan. Anya adott egy karika szárazhurkát, április után már nem szoktuk megenni. Betette egy zacskóba, hogy könnyebben fogjam. A ciszternához értem, elkezdtem hívni: Bendzsi, Bendzsi. Ismételtettem a nevét, de oda se neki, a falhoz támaszkodtam, ha lejönne a pincedombról, nehogy megijedjen mozgásomtól. Oda se neki, a füle botját se mozdította, ha nem jössz le rögtön, én eszem meg a hurkát. Kivettem a zacskóból, s

eltörtem egy darabot, letettem a földre, lejött, s elkezdett enni. Nem morgott, mikor megsimogattam, a maradékot a kezemből ette meg, majd előre jött velem. Már csak aludni járt hátra esőben, hóban és fagyban, egy évig ott töltötte az éjszakát.

Egyszer hajnal négy óra tájban, a fürdőszoba ablakon óriási robajjal beugrott Bendzsi, rá a WC deszkára. Mindenki felébredt, azt se tudtuk, mi történt. Apám ilyenkor megy ki a fürdőbe, aznap épp elaludt volna, a kutya pedig kereste.

Bendzsire igazi megpróbáltatás várt a következő hónapban. Egy ravasz róka betévedt az udvarunkba, kibírhatatlanul büdös lett tőle a terasz. Apámnak sikerült agyonvágnia a ravaszt.

Pechünkre kihívtuk az állatorvost, aki közölte, hogy a kutyát el kell altatni azonnal, mert a róka veszett is lehetett.

- Értse már meg doktor úr, a kutya nem is került a róka közelébe.

- Uram, ez a szabály - közölte szárazon.

Szerencsémre szüleim nem engedték elaltatni kutyámat. Aznap még el kellett vinni a rókát Kaposvárra, az állatkórházba. Két hétig karanténban tartottuk szegény Bendzsit a semmiért, mert nem volt veszett a róka. Bendzsi majd megbolondult utánam, úgy ugrott volna rám örömeiben, mikor hazaértem az iskolából. Oda se mehettem hozzá, csak zokogtam. Mikor a zárlatot feloldották, elválaszthatlanok lettünk. Többé nem aludt az eresz alatt, hanem az ablakomnál, a rongyokkal kibélelt hordóban, később meg a fásbódében.

Ez a kutya nagyon okos volt, mindig követett, ha sétáltam az udvarban. Biztos vagyok benne, hogy tudta, valami gond van a mozgásommal, bár nem tanítottam soha erre. Ha véletlen elessem, örült ugatásba kezdett, hiába mondtam neki, hogy ne félj, felállok, ő óvatosan rángatni kezdett. Sosem harapott meg, csak a nadrágom száját húzta gyöngyfogsorával, mert segíteni akart, gyakran nevettem rajta. Addig ugatott, még anya ki nem jött, s fel nem segített.

Apám után mindig megszökött Bendzsi, ha traktorral ment. Addig futott a traktor után, míg fel nem ugrott rá. Boldogan csaholta végig az utcákat.

Bendzsi öregedett és még sohasem párosodott, ez a fajta sosem csavarog. Ezért a pumilányt hozták el hozzánk. Egy napig tartott a kutyalakodalom és másnap reggelre eltűntek a kutyák. Hazakísérte Morzsa kutyát, aki hat hónap múlva életképes kicsiket hozott a világra.

A párosodásért cserébe kaptunk egy kis fekete gombócot. Cézárra igazán féltékeny volt, külön odafigyelést igényelt mindkettő. Ha egyikkel foglalkoztam, akkor a másikkal is kellett, mert különben összeverekedtek.

Sok évvel később Bendzsi kezdett látványosan gyengülni. Fájdalmában elbujdosott, egy árokban feküdt. Egy öreg néni talált rá, megitatta, aztán felhívott minket, hogy a kutyánk az árokba fekszik. Apám elment érte traktorral, betette a pótkocsiba és elindult. Bendzsi utoljára végigcsaholta az utcát. Fél évig élt még, már fájtak nagyon a csontjai. Egy forró nyári délutánon nagyon szenvedett, anyával kimentünk, utoljára megsimogattuk, s elbúcsúztunk tőle: Menj nyugodtan édes kis kutyám, nagyon szerettünk! - mondtam zokogva. Bendzsi örökre lehunyta édes kis szemét kétezeröt forró nyarán. Mondhatni, a negyed életemet leélte velem, boldog és szép idők voltak ezek.

2017. december 01.

CSOMOR HENRIETT
REMÉNYT HOZTÁL
NOVELLÁSKÖTET

CSOMOR HENRIETT

REMÉNYT HOZTÁL

NOVELLÁSKÖTET

E- KÖNYV

KIADOTT KÖNYVEIM 6.

2017. december 6. MIKULÁS NAPJÁN
KÉSZÜLT 2017 TELÉN.

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó
02. Ajánlás Csomor Henriett novelláskötetéhez...
03. Köszönetnyilvánítás
04. A száguldás szerelmese
05. Szőlőhegyi emlékeim
06. Aranyfülbevaló
07. Visszatér a vándor egy jó szóért
08. Fák országa
09. Felejthetetlen fájdalom
10. Reményt hoztál
11. Szeretett fénye
12. Ötöslottó álom
13. Aranyos bácsika
14. Négylábú hűséges társ

01. Előszó

Kedves olvasók!

Csomor Henriett vagyok, egy Baranya megyei faluban élek Hosszúhetényben.

Gyermekkorom óta írogatok, hosszú ideig csak a saját örömömre az íróasztalomnak írogattam. Manapság már különböző közösségi oldalakon is megjelenek.

Úgy érzem, az írás segít feledtetni a hétköznapi gondjait-bajait. Ez egy teljesen más világ, ahol szárnyalhatnak a gondolataim s közben fejlődhet az agyam írási készsége. A monitor eltakar a külvilágtól, biztonságot ad nekem.

Sok éven át csak verseket írtam, mert azt hittem, hogy a versek gyorsabban készen lesznek. Mostanában már kételkedem ebben.

Néhány hónapja, egy véletlen folytán kezdtem el novellákat írogatni, amely kellemes csalódást okozott nekem. Itt leírhatom s újraélhetem életem fontosabb szakaszait, olyan mint egy fénykép, amelyet én tehetek széppé. Elkezdni nehéz, de a fantázia segítségével bármikor lehet folytatni. Pár évvel ezelőtt még abban a gondolatban éltem, hogy a velünk történt eseményeket olyan könnyű leírni, hogy nem is érdemes vele foglalkozni. Rájöttem, az élet törékeny, emlékezni pedig csodálatos dolog, amíg lehet.

Az első novelláskötetembe tizenegy írásomat bátorkodtam megmutatni. „Reményt hoztál” a címe, mely több értelmet adott életemnek. Köztük az írás is szerepel, melyet remélem sokáig tudok csinálni. Ez a fajta időtöltés, értelmet ad életemnek.

Kedves olvasóimnak köszönöm, hogy beleolvasnak könyvembe.

Kellemes időtöltést kívánok mindenkinek.

Áldott békés karácsonyt és sikerekben gazdag boldog újévet kívánok minden kedves olvasómnak.

Tisztelettel...

Csomor Henriett

Hosszúhetény

2017. december 06. Mikulás napján.

02. Ajánlás Csomor Henriett novelláskötetéhez...

KEDVES OLVASÓK!

Egy ifjú hölgy életében eljön az a pillanat, mikor rájön, a sok megpróbáltatások után, döntenie kell, hogy hogyan is lesz tovább.

Az, hogy üldöggél egy sarokban és kesereg, az nem vezet sehová, ki kell adnia a felgyülemlett gondolatait és elképzeléseit a közeli és távoli világról, s ezt teszi az immár hatodik kötetében, életrajzi elbeszélése és négy verseskötete után, egy novellás összeállításban.

Henriett élete egy viszonylag könnyen meghatározható szűk körre korlátozódik, mozgástere sok mindentől és sok mindenkitől függ, segítség nélkül sokszor megoldhatatlan. De... a szelleme szárnyal, emlékezik a múlt meséire, amiket édesanyjától hallott, és leírja kötődését nagypapjához, valamint a táj, erdők, mezők, égboltok felfedezéséről. Valójában bármiről is ír, szép képekkel láttatja a régi történeteket olvasóival, rákényszerítve ezzel a könyv továbblapozására az érdeklődőt.

Érzelmi kötődésekről is vall, imádott édesanyjához fűződő szoros viszonyáról, egymás iránti rajongásukról. Henriett az írásban találta meg a vigaszt és élvezetét az életnek, lelkileg is megérintette a világ sokszínűsége, kinyílt a látásmódja, akár csak egy ablakból kinézve, vagy egy motoron száguldozva, a teknősbékától a nyúl futásának sebességéig bezárólag...

Feltétlenül ajánlom ennek a novellafüzérnek az elolvasását, mely megvilágítja egy ifjú hölgy életét, örömeit és reményeit láthatjuk meg egy olyan tükörben, amit enélkül nem is tudnánk elhinni, megismerni.. Egy más látásmódból szemlélhetjük a sérült emberek életmódját.

További sikert kívánok a jövőben, akár még várva újabb köteteket is.

ŐSZINTE TISZTELETTEL...

NAGY VENDEL

Szekszárd... 2017. december 06. Mikulás napján

03. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

Köszönöm Nagy Vendelnek a megtisztelő ajánlást novelláskötetemhez.

04. A száguldás szerelmese

1998-ban egy németországi sérültek eszközbemutatóján vettem részt. Volt ott minden, csak a pénztárca bírja. Mennyivel fejlettebb és felkészültebb volt ez az ország a sérültek életének megkönnyítése céljából. Az is igaz, hogy mozgássérültként semmilyen segédeszközt nem használtam, így nem is tudhattam, hogy megy ez nálunk. Néztam a különböző segédeszközöket, s mind mellett el tudtam menni szívfájdalom nélkül.

A háromkerekű meggybordó mopeden igencsak megakadt a szemem.

Gondolataim szárnyra kaptak, s mindjárt beindult a fantáziám. Mennyire jó lenne nekem egy ilyen otthonra. Ki tudnék menni egyedül az utcára, önálló lennék. Talán be is tudnék vásárolni, legalább így tudnék segíteni otthon.

S nem utolsó sorban, szabad lennék, mint a madár.

Várjatok kicsit, kérlek szépen, mondtam kollegáimnak, akik már tovább is akartak menni. Egy ilyen csodán nem lehet csak úgy továbblépni, mondtam. Ki szeretném próbálni azt a motort, és odakísértek a standhoz.

- Can I try? - kérdeztem.

Ráültem a motorra, amit hivatalosan mopednek hívnak, de a motor kifejezés vagányabb. Így nem gondol mindjárt az ember a szegény sérülthez, aki képtelen az önálló életre.

Megfogtam a kormányt, a jobb kezemenél volt az előre kar, a balnál a hátrafele kar, hüvelykujjammal nyomtam az előre kart és kormányoztam, beállítottam a sebességet a nyúlra, ez volt a leggyorsabb sebességi fokozat. S iszkiri, lobogott a centis hajam, s a többi nézelődők hajukat vesztve rohantak utamból. Szép kis kalamajkát okoztam, de életemben először szabad voltam, s nem érdekelt más. A pillanatnak éltem, és élveztem minden percét, hirtelen elveszték korlátjaim. Szerelmese lettem a motornak. Ha törik, ha szakad, meg kell szereznem. Meggyőzőm anyut, ha közgyógyra fel lehetne íratni otthon, akkor engedje meg. A féltés ideje hamarosan le fog járni, s ezt meg kell érteniük.

Hét év telt el, amíg sikerült hozzájutnom a motorhoz.

Minél előbb szerettem volna lerombolni a féltés falait. Huszonöt éves voltam, s épeszű, tudok magamra vigyázni. Szerettem volna megízlelni a szabadság ízét. Ugyanis én még soha nem voltam egyedül utcán, bár tudtam picit járni, de annyira nem, hogy biztonsággal kimehettem volna. Most a kezemben a lehetőség, s ha most okosan cselekszek, akkor sikerülhet.

Persze azért akartak szabályokat hozni szüleim.

Hamar sikerült ledöntenem, mert nem vagyok én kisgyerek, hogy csak a ház körül motorozzak. Tisztában voltam vele, ha kimegyek az útra, bármi történhet velem. Felborulhatok, nekem jöhetnek vagy kicsúfolhat bárki, aki gyűlölködni akar. Eleinte keménynek és kitartónak kell lennem. Mennie kell, nem olyan ördögös dolog az egész.

Meglógásaimat sikerült eltitkolnom egy darabig, és az öröm ott gyűlt a szívembe. Először csak a telepig merészkedtem, egykor itt a bányász családok laktak. Sok kis apró fehér falú házacska, egymás mellett kis udvarral.

Az egészben egy baj volt, amikor felmentem a faluba, rengetegen ismernek, megszólítanak, beszélgetnek. Kíváncsiak, mivel megy ez a motor, mert nem hallják börrögni. Kissé megmosolygom a kérdést, akkumulátoros, válaszoltam.

Mire hazaértem, már rég tudták, hol jártam, így kár is lett volna tagadnom. A faluban voltam, de nem lett bajom és már kenyeret tudnék hozni neked, anya. Ki volt, aki beköpött? - kérdeztem. A Putyi, apád volt munkatársa. A fene essen bele! - mondtam, előbb jól kikérdez, s utána meg közli veletek, hol járok.

Szüretkor csak beálltam a lugas soraiba és szedtem a szőlőt. Volt, hogy túl lassú volt a puttonyos és a trepnire tettem a vödröket, s felvittem. Göröngyös volt az út, de nem izgatott, imádtam, hogy segíthettem. Mikor felértem, letettem a teli vödröket a lépcsőre, amely a lábaimnál volt elhelyezve, s már mentem vissza a sokadik fordulóért. Persze, olyan is előfordult, a szüretelő barátunk kislányát is vittem egy kört. Háromszor akkora odafigyeléssel vezettem, s nagyon lassan, békába mentem dombnak lefelé, nehogy leessen a picike.

Apám halála után anyukámra maradt a szőlő. Így anya dolgozta meg, egyedül. A szőlőt egy év után kivágatta, mivel túl sok volt már neki. Elmúlt már hatvan és nem szerettem látni, hogy annyit dolgozik. Vigyázna csak az egészségére, mert szükségem van még rá. Az a szőlőtulajdon meg kit érdekel. Senki se tudja, hogy kié lesz, él még öreganyám, s övé a tulajdon fele része.

Évekkel ezelőtt volt egy nagyon forró nyár. Öntözni kellett, mert különben kiszáradt volna a konyhakert. Hajnalban inkább én is felkeltem, s a motorommal kísértem anyut a szőlőbe, nehogy egy csavargó leüsse, vagy bármi más gond legyen a kietlen szőlőhegyben.

Isteni érzés volt a hajnali friss levegő a fülledt szoba után, ahogy száguldoztam lefelé. Fekete hajamba belekapott a szél és csak úgy lobogtatta.

Anya beindította a szivattyút, s öntöztem a motorból a hideg kúti vizet. Még anya lekapkodta a zöldbabot, s a paprikát.

Szőlőnk végéből, kék ég alatt, a mennyei csendben, két őzike ballagott fel. Tudtam, hogy a zöldbabot jöttek volna dézsmálni, de akkor is lenyűgöző látvány volt.

Borongós ősz volt, a föld még nem szikkadt fel teljesen. Akkor is ki akartam húzkodni a paradicsomindákat a földből, így rámentem a földre, s kértem egy kapát anyától. A motoron oldalra kifordulva neki is fogtam a munkának, mindent lehet csinálni, csak ki kell gondolni, hogy hajtom végre. Majdnem kész voltam, de beragadtam a sárba. Ebből mi lesz, gondoltam magamban, anyám dühös lesz. Szó nélkül hozott egy deszkát, s kisegített a sárból.

Nagyon gyakran kikapcsolódásképp kimotorozok az erdőbe, ahol lelkem megnyugszik, érzem, ahogy körülölelnek a fák. Kitárhatom a szívem, sírhatok, vagy nevetethetek, senki nem árul el.

Nagyon gyakran felmegyek a dombra, ahol az ég, s föld olyan közel van egymáshoz, hogy belátni a lábas erdő magasságát. A látvány magáért beszél.

Hivatalos ügyeket is szoktam intézni. Postára, s gyógyszerértárra menni, valaki mindig be-megy, s vele szoktam üzenni, hogy legyenek szívesek kijönni hozzám.

Anyukám gyakran mondja, hogy a száguldás szerelmese vagyok.

Falun belül teljesen önálló vagyok. Egy nagyon nagy bánat keseríti életem, ha elmegyek valahova anyukámmal. Nem tudok kiszállni, mert nincs olyan kis elektromos szék, amit könnyen be és ki tudnánk venni a csomagtartóból. Szabadjára tudnék mozogni én is, mint bármelyik ember.

A legrosszabb érzés, amikor halottak napján ellátogatunk nagyapám sírjához, s nem tudok bemenni a sírkertbe, mert a kerekesszéket nagyon nehéz tolni. Őszintén szólva, gyűlölöm a kerekesszéket, mert abban szerencsétlenebbnek tűnök. A nép pedig azt hiheti, amit mindig szokott. Nemcsak mozgássérült, hanem hülye is vagyok. Ezt a borzalmas érzést, naponta tapasztalom az utcán, a buszon.

Ködfátyolban

Fáradt lelkem kalitkába zárva,
szabadságért kiált,
motorra pattanok,
élvezem a sebességet.
Kihalt téli utcákon száguldok,
arcomba vág a hideg szél.
Senki sincs, aki enyhítené magányos életem,
félelmemben nincs, aki
fogja a kezemet,
üvölt bennem a fájdalom.
Egyedül vagyok a világban,
rohanok hogy felejtsek.
Feltekintek a szürke égboltra,
ilyen szépet még sohasem láttam.
Ködfátyolban úszik a hegygerinc vonala,
alig látszik a csúf-fekete
lábass erdő alja.
Mintha égi angyalkák vigyáznák
a kopár hegy álmát.

2017. november 8.

05. Szőlőhegyi emlékeim

Sok éve járom már a családi birtokot. Apám mindig birtoknak nevezte az egy holdas szőlőjét, ami szőlőből, szántóföldből és gyümölcsösből állt. Számára a birtoka volt a mindene, idejárt hétköznapi, hétfőn, és ünnepnapkor.

Gyermekeként mindig a szőlőben voltam, anyu nélkül nem akartam otthon maradni, akkor sem, ha unalmasnak tűnt az egész napos munka.

Aztán, ahogy cseperedtem, én is akartam segíteni. Pontosabban kiharcoltam magamnak, hogy segíthessek úgy, mint a tesóm. Már a karós szőlőben megtanultam kapálni, lehettem olyan nyolc-kilenc éves. Persze egy hosszú sort, amely a kúttól kezdődött, s gyümölcsösnél ért véget, azt nem győztem egyedül végigkapálni, így mindig megosztottuk anyával, besegítettem neki. Aztán ha végeztem, kapámra támaszkodva tovább ballagtam és beelőztem anyut, s folytattam a kapálást. Néha meg kellett fognom a karót, hogy el ne essek. Apám, aki volt, hogy a teraszon ült a foteljában, mindig durván rám ordított: Rókás, (ez volt az egyik becenevem) ne rángasd azt az átkozott karót, csak kitöröd, több kárt csinálsz, mint hasznod. Felállok, hanau ordítottam neki vissza, fájt, hogy így beszélt velem.

Minden munkamenetet betéve tudtam, amit nem értettem, azt anyu elmagyarázta. Apám sose fogott maga mellé, ahogy más tanította a gyereket.

A tőkés szőlőt hamar felváltotta a lugas rendszer. Három nagy szakaszból állt az egész szőlő.

Édesanyám rengeteg szőlővesszőt ojtott. A nyári konyhában két fűrészporos nagy ládában nevelgette, öntözgette a vesszőket.

Az egyik év nagyon esős volt, kiöntött a kispatak, s utat vájt magának a pincénk útvonalán. Nyáron csak leültünk a partra, s belelógattuk a lábunkat, órákat ott pancsoltunk tesómmal. Augusztusban mindig elkezdtünk hordót mosni. Apám kihozta az összes hordót, majd bográcsból forró vízzel kiforrázta őket és kiengedte. Abban a forró vízben isteni volt tapicskolni.

Aztán kívülről mi sikáltuk le kefével, s vizes ronggyal. Néha vízi csatáztunk, hirtelen rám zúdult a vödör hideg kúti víz. Mikor a tömlő be volt nyomva, gyors megfogtam, s lefröccsöltem apámat. Nagy volt a visongás, mindenkit elért a víz sugara. Ilyenkor olyan volt, mintha nyaraltunk volna, pedig csak a szőlőben voltunk.

Másnap anyu kimeszelte a pincét, lementem én is, mindketten kardigánban, mert lent nagyon hideg volt. Leültem az ászokfára, s simogattam a puha szürkepenészt. Mikor meguntam, elkezdtem söpörni és ülve belapátoltam egy vödörbe a szemetet. Elértem a vakablakig. Valamiért különleges érzés volt ott, pedig csak egy fehér kréta, s egy gyertya volt az ablakban. Olyan volt az egész, mint egy szentély. Ha minden egyes hordóra tennék egy gyertyát és meggyújtánám, milyen szép lenne. Itt lehetne egy jó mulatni, bánatot, s örömet temetni, erős falak titkaim takarnák.

Tanulmányaim végeztével mindennapomat a szőlőben töltöttem. Anyukám apám helyett is rengeteget dolgozott. Sajnáltam, de nem értettem, miért dolgozik erő felett. A hála kimutatása, s megköszönés helyett veszekedést kapott, s nem megbecsülést. Kegyetlen, s könyörtelen volt ez az időszak. Gyűlöltem apám közelében lenni. Volt, hogy anyámmal ketten dolgoztunk a szőlőben. Ilyenkor volt a legjobb kint, amikor megnyugodtam, s élveztem, amit csinálok. Néha még társaságot is kaptam, igaz, először mindig megijedtem, mert nem vettem észre. Kacsolás közben hirtelen neki dörgölösködött a lábamnak a mezei cirnos macska, akit mindig simogattam és a zsebemből etettem. Leültem hozzá, hátamat nekitámasztottam az oszlopnak és ölembé vettem, olyan szépen dorombolt nekem, öröm volt hallgatni. Nem

szerettem a macskákat, mert mindig elhagytak, inkább kutyabolond voltam. Jacket nagyon megszerettem, mindig eljött hozzám. Félszemű volt szegény, biztos párosodáskor kimarták neki. Elmúltott egy-két hét, Jacket nem jött többé, hiába hívtam, biztos meghalt valahol a kihalt szőlőhegyben. Megsírattam szegénykét.

Szombat késő délután volt, elfáradtam, a lábam is fájt már, de nem panaszkodtam. Leültem az öreg gyümölcsösnek a partjára, amely olyan meredek, hogy nadrágféken könnyebb volt lejutnom, mint járva. Bekapcsolva a rádiót, pont a kedvenc műsorom ment. Szerintem ez lehetett a kilencvenes évek népszerű kamasz műsora, amely a Petőfin volt hallható, a Miska bácsi levelesládája. Nagyon meghatott ez a levél története, zokogtam, úgy fájt. Nem tudtam megérteni, hogy miért létezik ilyen gonoszság a világon. Egy volt diákja szeretett volna írni a beteg volt tanárjának, aki évek óta ágyban fekszik. Soha nem kapott választ levelére. A diák felvette a kapcsolatot a műsorral, kiderítették, soha nem kapta meg a levelet a tanárja, mert felesége elhallgatta a leveleket tőle, mondván, felzaklatná férjét. Úgy fájt, sajgott a szívem, s arra gondoltam, Istenem szegény, még ezt a kis örömet is elvették tőle.

Már nem emlékszem hányadik tavasz köszöntött ránk, amikor venyítet hordtuk ki a szőlőből. Valami éktelenül sírt a nagy bozótosban. Pár pillanat múlva tesóm egy vérző kis őzikével tért vissza. Kegyetlen orvvadász meglőhette és hagyta szenvedni szegénykét. Ölembe vettem, s vele sírtam, rátettem a sebére egy nagy levelet, hogy hűsítsem sebét, úgy látszott, jobban van. Azonnal hazahoztuk, cumis üvegből megittattuk hideg tejjel, de nem lehetett rajta segíteni. Bejöttem, mert nem bírtam nézni, hogy az az aranyos kis őzikém szenved. Apám hidegen és mereven közölte, hogy sírás nincs, nem akarom meghallani, megdőglött. Persze, hogy nem bírtam ki zokogás nélkül.

Mielőtt apám meghalt, a fél szőlőt eladta.

Akkor először éreztem, hogy felnőttként kezel. Megnyugtattam, jól csinálta, a másik felébe úgyis sokat dolgozhat, mert itt maradt neki a kékfrankos szőlő, amely nyolc sorból állt és az új gyümölcsös, az almafák, ringlók, s a barackfák, amelyeket elég lesz metszegetned.

Ebben a hitben folyt tovább az élet. Naponta lesétált, ivott pár litert, aztán hazajött és ordított tovább, amíg el nem aludt. Nem törődött ő már semmivel, pedig tudta, érezte, vagyis érezhette, hogy meg fog halni. De akkor sem volt egy jó szava hozzánk. Mintha taszítani akart volna mindenkit magától.

Bekísértem a kórházba, csak egy pusztit adott, aztán elrohant, hirtelen szorongás ült a lelke-men.

De ő már sírva elrohant.

Apa, ne menj el, ordítottam utána.

Soha többé nem láttam.

Kétezer tizenhárom, május ötödikén, Anyák napján örökre elment.

2017. november 20.

06. Aranyfűlbevaló

1956-ban a forradalom idején, anyai nagyszüleim egy baranyai kislelben éltek Szilágypusztán.

Ez egy régi uradalmi birtok volt, egy kastéllyal, s körülötte cselédházak álltak. A későbbiek során a kastélyból irodák, illetve a cselédházakból családi házak lettek. Jobbára azok laktak itt, akik az állami gazdaságban dolgoztak.

Nagyapám napestig a földeken dolgozott. Ő nagyon csendes, halk szavú, szorgalmas ember volt. Élt-halt a családjáért, végtelenül türelmes, s szelíd lelkülettel bírt, kislánya mosolyában fürdött. Nem múlhatott úgy el a nap, hogy ne ölelte volna meg gyermekeit, és ne vitte volna ölebe ki kislányát a nyár esti csillagos eget nézni. Az aranyfűlbe hold mosolygott, s a csillagok fényesen ragyogtak, miközben a Göncölszekeret követték. A kislány kicsi karját édesapja nyaka köré fonta, és arcát puszilgatta. Apja vállán aludt el. Óvatosan bevitte a szobájába, s ágyába fektette. Egy darabig még ott ült mellette, mert a kislány félálomba motyogta: apa ne menj el, nagyon szeretlek. Még sokáig nézte a hatéves Erzsikét, aki fiatal kora ellenére sokat segít a ház körül. Végre ő is lefeküdt, s megpihentette fáradt testét.

Virradatkor kakasszóra ébredt.

Megsimogatta Rexit, a kutyát, s azt mondta neki: vigyázz a családomra, este jövök, és betette maga után a kiskaput.

Édesanyjuk is hamar elindult a gazdaságba megfajni a teheneket, kigánézni, s megetetni őket. Az esti fejésnél már Erzsike is ott volt édesanyja mellett, állt, kis pléh bögréje kezében, és anyukája merített neki a frissen fejt langyos tejből. Jól is esett neki, az egésznapos futkosás és fáramászás után. A falu apraja-nagyja mindig együtt játszott, az egész terület az övék volt, míg a szülők a mezőgazdaságban dolgoztak. Gyakran lementek a kastélyparkba, ahol kedvükre kuglizhattak. Kis csapatokat alkottak, s órákig játszottak a friss levegőn. Rex mindig velük volt, soha nem bántott senkit, de nagyon védte kis gazdáját. Míg ők játszottak, addig Rex boldogan heverészett az árnyékot adó fűzfák tövében.

Aratás idején rengeteg hatalmas kazlakban állt szalma, a gyerekek imádtak rá felmászni, ugrálni rajta. Boldogan sikongattak, miközben lecsúsztak a kazlakról. Erzsike öcsikéje is előszeretettel felmászott, gondolta, ha a nővére lecsúszott, akkor ő is, és különben is már nem először csinálja. Fiú léteére nagyon nyámnnyila gyerek volt. Mindig a tűzről pattant nővére húzta ki a bajból. Szóval, a fiúcska vidáman csúszott lefelé a kazalról, és hirtelen egy üregbe esett bele. Körbe állták a kazlat, azt sem tudták, mi fog történni, megrémültek mind. Azt hitték, megfullad, de valahogy mégis kimászott, hajaszála sem görbült a kis gézengúzknak.

Így teltek-múltak a napok, hetek, hónapok. Kukoricaszedéskor a szülők magukkal vitték a gyerekeiket segíteni. Nagyon hosszúak voltak a kukoricasorok, de bírni kellett, mert édesanyjuk nem tűrte a siránkozást. Sosem játszott velük, s feleannyi szeretetet nem kaptak édesanyjuktól, mint én most édesanyámtól.

Kezükbe kaptak egy szöveget rajta egy madzaggal, hogy a szöveget el ne hagyják. Ráakasztották a csuklójukra, a szöggel felhasították a kukorica csumát, valamelyest könnyebb volt leszedni a szárról. Édesanyjukkal egy darabig együtt haladtak a gyerekek, mikor elfáradtak, inni adtak a szomszéd munkásoknak.

Erzsike tűrte az egész napba beletartó munkát, mert végtelenül kitartó és türelmes, s pont olyan szelíd lelkületű, mint drága nagyapám volt.

Este édesapja karjaiban aludt el, mesélni sem kellett neki, olyan fáradt volt az ő egyetlen, édes kislánya. Elmerengve ült, hátát nekitámasztotta a falnak, kislányát magához ölelve tartotta. Édesszüleire gondolt, akik nagyon régen itthagyták őt. Árvaként nőtt fel két testvérével együtt, de mindhárman különböző családoknál.

Édesanyám és édesapám mennyire örülnének a kis unokátnak, ha élnének.

El sem tudjátok hinni, mekkora örömet ad nekem a kislányom. Egyetlen kislányom, kérlek, soha ne változz meg, mindig ilyen kedves és aranyos legyél, szeretlek drágám, suttozta párás szemmel, aztán álomba zuhant.

Ekkortájt rengeteg orosz katona fordult meg az állami gazdaságban. Teherautószámra hordták a deszkákat, a Zengő-hegy csúcsára barakkokat építettek maguknak, hogy valahol meg tudják húzni magukat. El tudom képzelni, milyen szép látványt nyújtott az erdő világa. Szarvasok gyönyörű agancsaikkal a fejükön, csoportokban vonultak le a patakhöz szomjukat oltani. Fenséges érzés lehetett szarvasbögést közről hallani. Biztos történt olyan is, hogy puska-vége csaltak egy vaddisznót vagy egy őzet, aztán nyáron megsütötték és jót lakmároztak belőle. Senki se tudja, mit rejt a nagy, s kietlen erdő mélye.

A katonák javarészt barátságos emberek voltak. Különösen szerették a gyerekeket, nem-egyszer kenyeret, s ritkán volt, hogy csokoládét is kaptak a gyerekek tőlük. Akkoriban nagy szó volt a csoki, mert igencsak szegények voltak. Erzsike nem ette meg a kis darab csokit, hanem hazavitte a családjának, s este a félhomályban mind a négyük egy kisebb falatot kapott belőle.

Másnap édesanyja a kislány lelkére kötötte, hogy mire hazaér, takarítsa ki a szobákat és a konyhát. Sürgött-forgott a lakásban, még öccsére is figyelt, nehogy rosszaságot csináljon. De az udvarban játszott farkaskutyájukkal. Néha berohant, hogy összeszedte a tojást a tyúk-anyóktól. Bementek a spájzba és betették a tojásokat a szakajtóba. A kislány nem szerette, ha rosszat csinálnak, mert tudta, hogy kikapnak. Édesanyja mindig a kisebbeket jobban szerette, öccsét különösen babusgatta, mert a fiúkat akkoriban még nagy becsben tartották, mondván, a fiúgyerek tovább viszi a családnevet.

Anyjáék tízen vannak testvérek, a szomszédos faluban éltek szüleikkel együtt. Az idősebb nővérek már kirepültek a családi fészekből. Kisöporke a szemetet, s kidobta a szemétdombra. Később vette csak észre, hogy elveszett az egyik arany fülbevalója. Sírva kereste szegényke a fülbevalóját, de sehol sem találta. Tudta szegényke, hogy mikor szülei megvették neki, nagyon sokba került. S ő most elvesztette, amiért szülei annyit dolgoztak, kis szívét bánat rágta.

- Apukám, apukám, sírva futott apja elé. Mi történt veled kislányom? - kérdezte apja kétségbeesetten, s rohant a kislánya felé. Válláról a tarisznyáját is a földre dobta, hogy minél előbb fel tudja venni kicsikéjét.

- Mi történt veled, csillagom?

Átölelte apja nyakát, apja letörölte könnyeit.

- Elvesztettem a kiskori fülbevalómat, amit vetettek nekem, amikor megszülettem. Anyunak nem merem elmondani, biztos kiabálna velem, pedig nem akartam elveszteni, hidd el, apukám.

Apjának befelé hulltak a könnyei, nem szerette, ha kesereg a kicsikéje, majd megszakadt érte a szíve.

- Tudod mit, kincsem, most megetetjük a nyulakat, addig megnyugszol, s nem mondjuk el anyának, ez a mi kettőnk titka marad, ígérem, drágám, csak ne sírjál.

Bementek, beszélgettek, vacsora után apja fogta Erzsikét, s lefektette. Nagyon zaklatott volt a kislány, s nem bírta elengedni apját, így együtt aludtak azon az éjszakán.

Hajnalban, mikor felkelt, apja megsimogatta kislánya arcát, s megpuszilta, ne félj drágám, nem lesz baj, légy nyugodt, sietek haza hozzád. Nehezen hagyta otthon, mert tudta, mélyen szomorú a kislánya.

Aznap egy orosz katona, aki jól ismerte a kislányt, odahívta a kislányt magához.

- Igyisuda gyevocska.

Nem értette, hogy mit kér tőle az orosz katona, csak az ösztöne súgta neki, hogy menjen oda hozzá.

S átadta a kislánynak az arany fülbevalóját. Ő pedig illedelmesen megköszönte a katona bácsinak, hogy megtalálta a fülbevalóját.

Erzsike boldogan rohant haza, apukája kint volt az udvarban.

Apukája felvette, s magához ölelte a kislányát.

- Nézd apa, nyitotta ki tenyerét.

- Hol találtad meg csillagom?

- Egy katona bácsi találta meg a szemétben, apukám, megvan a születésem ajándéka.

Apjának könny csillant szemében a hatéves kislánya mondatán.

- Édes kislányom te vagy az életem legszebb ajándéka, és hosszan ölelték egymást.

2017. szeptember. 30.

Megjegyzés: A forradalom évfordulója alkalmából.

07. Visszatér a vándor egy jó szóért

Gyönyörű ős volt, a madarak halkán daloltak a lombok közül. Már nem hemzsegték a turisták a tó partján. Egy hónapja már az iskolában becsengettek a diákoknak is.

Vadkacsák békésen úszkáltak a tóban, csak néha zörögtek a nádas levelei.

Jázmin egy tóparti házban élt imádott édesanyjával.

Leballagott a stégre, leült, s szétnézett. Lábát lógatva pacsállta a vizet. Azúrkék ég alatt színes ruhába öltöztek a fák, mintha bálba készültek volna, úgy pompáztak a sárga bordós-barnás lombkoronák.

Jázmin arca elkomorult, hirtelen rátörtek a nyomasztó, fájó gondolatok, ami keserű volt szívének, s mindig rabul ejtette a maró érzés.

Társ nélkül maradt ebben a cudar világban. Annyira szeretett volna valakit, aki hozzá tartozik, s szeretheti, megölelheti és átfonhatja kezeit derekán és odasimulhat hozzá. Vigyázhat rá, főzhet neki, levághatja haját, mint ahogy édesanyja tette egykoron apjával. Ezeket a gyönyörű érzéseket szeretne volna tovább vinni. De az Isten a szép életet nem engedte meg neki. Inkább taszította, de a sóvárgó romantikus lelkét megőrizte. Gyermekként már eldöntötte, hogy csak sérült társa lehet, mivel neki is voltak problémái, de vágyott a tiszta szeretetre, s arra, hogy ne egyedül kelljen leélnie hátralévő életét. Fél a magánytól és az egyedüllétől. Édesanyján kívül nincsen senkije a világon.

Mindig avval keseríti édesanyja szívét, hogy ő szeretne előbb meghalni, mert nélküle elképzelni se tudja az életét. Nem lenne más, csak szenvedés, s ezt nem akarja. Eleget szenvedett ő már egész életében, s annyira össze vannak nőve, keserű életük egybekovácsolta őket.

Anyján kívül senki se értheti meg családon belül.

Mintha félredobták volna, véleményét meg se hallgatták. Egy időben nagyon bántotta Jázmint, de kizárta őket életéből. Elviselhetetlen számára a megalázás, hogy öreganyja negyvenhárom évesen még gyerekek tekinti. Középkora ellenére szinte gagyog, ilyenkor a szőr is feláll a hátán, s lobognak az idegei. Bezzeg akkor nem volt gyerek, amikor öreganyját a saját fiától védte meg. A jócselekedet mára el van felejtve, s manapság az egyetlen halott fia a legjobb számára. Jázmin gyakran gondol arra, ha egészséges, akkor mára már saját családja és talán gyerekei is lennének. Gyerekeivel foglalkozna, s dolgozna, hogy megkönnyítse családja életét. Jobb napokon kéz a kézben sétálnának férjével. Szemeik szeretettől csillognának, ha egymásra néznének.

Késő délutánra járt már az idő, a kutya is türelmetlenül futkározott körülötte. Jól van, megyünk már, csak várj, míg felállok. Bozontos kutyám, ne nézz már olyan bánatosan. Menj, fuss egyet, te legalább megteheted, nem úgy, mint én. A fenébe is ennek a kegyetlen, keserű életnek. Néha úgy érzi magát, mint egy kivert kutya, akinek kutyaólja sincsen. Letörölte könnyeit, Bundás gyere, hívta, aki úgy egy méterre lehetett tőle.

Bementek a házba, a kandallóban már pattogott a tűz. Hosszan megölelte anyját, aztán együtt nézték az ablakon át, ahogyan reszketett a holdnak aranyhaja a tónak tükrén.

Kis idő múlva bementek a szobájukba, ahol kellemes meleg volt. Leült a számítógépéhez, bekapcsolta és írt. Gondolatai csak úgy vitték a sorokat. A szokottnál gyorsabb tempóban kellett volna írnia, mutatoujja egyre csak kopogott a billentyűkön. Nem győzött annyit írni, ezért igyekezett megjegyezni gondolatait, mert hamar elillantak, akár a virágok illatai.

Tíz ujjal könnyebb lett volna írnia, azonban a túlmozgásos keze így szokta meg. Soha nem panaszkodott, hiszen a semminél ez is több volt.

Másnak ez összpontosítás és kihívás lenne, neki élményt és kikapcsolódást jelent, amelyhez nagy csend is társul, mert figyelni kell a gondolataira. Az írás értelmet ad életének.

Egy péntek délután, amikor Pestről hazavitte édesanyja hétvégére, bementek a nagybácsiékhoz Érdre, akiknél Jázmin minden olyan hétvégét velük töltött, amikor nem tudott hazamenni.

Tizenkét évesen megkérdezte tőle imádott nagynénikéje: Mi leszel, ha nagy leszel? - Költő! - válaszolta egyszerűen. Nagynénje jót kuncogott, majd folytatta: Pénzköltő? - Nem. Írni szeretnék! - vágta rá határozottsággal, s elszántan.

Életében akadtak hullámvölgyei, de eddig mindig hűen visszatért önként választott útjához. Olyan, mint a vándor, ahol kap egy meleg szót, oda szívesen visszamegy, mert a lelki örömek mindig tovább lendítik az embert.

2017. november 14.

08. Fák országa

Gyönyörű napsugaras ős volt. Mátyásmadár rikoltozik a dióért. Ismerem ezt a jómadarat, egész nyáron hallgat, aztán ha beköszönt az ős, akkora ricsajt csap, mindenféle madárhangot utánózva, míg el nem csen a fáról egy-két szem diót. Naponta többször eljártssa a pimasz madara.

Az évszak szerelmese vagyok, imádom a színes határt.

Boldogságomban megölelném a festői táj szépségét. Mintha kaput alkotnának a bordós-sárgás lombkoronák, ahogy összeérnek. Madárcsicsergés, s patak csobogása fogad a fák országában, ahol a megfáradt lelkem megnyugvást talál. Itt vagyok szabad igazán. Megsúghatom örömöm, s bánatom a fáknak, megtartják a titkomat.

Te is velem vagy, te kedves drága jó barát, kiért a szívem megszakad. Messze vagy tőlem, mégis olyan közel. Lelkemben élsz, szívemmel látlak, ölelek, s simogatom gyönyörű arcod. Felidézem bársonyos hangodnak édes nyugalmat.

Képzletbeli oltáromnál, ahol nyújtózik az erdő, s a nap aranyugarára árnyékot vet a fény, ott szoktam érted imádkozni. Kérlek, ne vedd el őt soha tőlem, árva lennék nélküle. Belehalnék a bánatba, ha elveszteném. Pillanatra elképezelem, jössz le a fák közül, gyere kedves, itt vagyok, s várlak a fák alatti tisztáson. Szeretnélek megölelni, s boldogan karomba tartani. Szertefoszlott hamar a fájó és csodás érzés.

Keserves zokogásom megtöri a csendet. Örökké itt őrizlek a szívem legszebbik, bársonyos szobájában.

Hirtelen nagy szél kerekedik, felkapja a faleveleket, percekig színes függönyként a levegőben tartja, aztán szanaszét szórja. Kék égbolton varjak köröznek hangos káromogással fejem felett. El is indulok beljebb az erdőbe, csak még egy kicsit elidőzők a barna, virgonc mókuson. Ugrándozva jön le a fák közül, gomb kis szemével félve figyel. Lompos farka csak úgy lobog, ahogy fut fel a fára.

Cseppet se félek egyedül, a friss levegőn jól érzem magam. Miért is félnék, hisz egykor apai nagyapám is itt volt erdész. Családommal gyakran járunk errefelé kirándulni, nekem olyan, mintha hazajárnék. Egyvalami nagyon fáj, s a lelkem mélyén zakatol. Nem tudom, milyen az, ha az ember a nagyapjával sétál az erdőben. Amikor erdész nagyapám hozzáértően elmagyarázza, hogy az a növény, amire rámutatok, az milyen növény. S a lapulevelet nem csak szórakozásból tesszük a fejünkre, hanem azért, hogy hűsítse, s árnyékot adjon a tűző naptól.

Ha egészségi állapotom engedte volna, nagyapám után erdész lettem volna. De hát a sors nem így akarta. Félreértés ne essék, én nem az irodai munkára gondolok, hanem amit drága nagyapám végzett, járta az erdőt és láthatta gyönyörű vadvilágot. Egy kép őrzi az állatszeretetét, ebből következtek a szelíd lelkületére. Az erdő mélyén talált egy árva kicsi őzikét, hazavitte és felnevelte, majd később visszaengedte az erdőbe. Ül a képen erdész ruhájában és kalapjában, s öleli a fehér pöttyös kicsi őzikéjét. Nagyapám négy éves koromban örökre itthagytott. Röpke négy év alatt, nagyon szeretett, és én is őt.

Sötétedik, elcsendesednek a madarak, esthajnal csillaga fent ragyog már az égen.

Elbújok egy fa mögé, meglesem a szarvasokat, ahogy csapatostul vonulnak a hömpölygő patakhöz szomjúkat oltani.

Hallom már patájuk egyenletes dobolását és látom agancsaikat a fejükön. Fenséges érzés ezeket a hatalmas állatokat közelről látni. Még egyszer rájuk pillantok, a távolból lenyűgöz a nyugaltságuk, s az erejük.

Képzeletemnek nem szab határt semmi sem

Kopár őszi fák,
téli álmukat alusszák.
Mégis oly jó kijárni hozzátok.
Csak ülök itt köztetek
az erdő közepén,
mintha vágyódva várnék valakit.
Pedig tudom, nem jön el
az, kit oly régóta várok.
Szemem a vén fák közé téved,
s oly nagyra nől bennem a vágy,
hogy a képzeletemnek már nem
szab határt semmi sem.
Ropog az avar, mintha valaki
járna rajta.
Könnyeim arcomat mossák.
Remegő ajkam hangtalanul hívna,
s biztatnálak, hogy nemsokára
leérsz a fák közül.
Gyere, gyere csak, kedves.
Nemsoká itt vagy, s átölelhetlek.
Drága simogató érzés járja
át lelkem, egészét.
Szívemben hordom szeretetét.
S mintha ölelnélek, szívem
köré fonom kezem.
Mennyei csendet hallgatom.
Tomboló szél söpri száraz faleveletek.
Kék égbolton fekete varjak károghat,
csoportosan vonulnak.
Szárnyuk suhogását tisztán hallani.
Esőtől duzzadt kis patak
locsogva, csacsogva kísér,
a patak utol nem ér.

2017. szeptember 13.

09. Felejthetetlen fájdalom

Még mindig úgy fáj nagyapám elvesztése, pedig közel harminc éve történt, gyermekként vesztettem el. Belém égett a hiánya, soha sem beszéltem róla, inkább magamban tartottam. Nem szerettem, ha feltépik a sebeim azzal, hogy állandóan róla szólnak. Nem tudom elviselni, még a tudata is fáj, hogy nincs már velem. Csendesen őrzöm szívemben. Édesanyámon kívül ő volt az egyetlen ember, akit imádtam. Foglalkozott velem, s éreztem meleg szeretetét, amit ajándékként kaptam tőle minden egyes alkalommal, mikor ott voltam. Pusztán a jelenléte megnyugtató volt, hogy mellettem van, s láthatom. Tizenegy évesként csapásként ért a halála. Annyira egyedül voltam, darabokra zúzott a fájdalom, hogy nincs többé. Nagyon kemény időszakom volt, mindentől félttem, s rettegettem a rám törő gondolattól, hogy egyszer anya is itt hagy. Teljesen kétségbeestem és zokogtam. Sokáig fogok élni, vigasztalt anya. Töröld meg a szemed, és nyugodj meg, kislányom. Csak a papámat akarom visszakapni, szeretném mindig látni. Emlékszem, mamám teljesen úgy kezelte, mintha semmi baj sem történt volna. S játsszani akart velünk az autóban. Hagyj kérlek, nincs kedvem, meghalt az én imádott nagyapám.

Számomra érthetetlen volt, hogy tudja leplezni szomorúságát, s miért nem érti meg az én mély bánatomat.

Könnyes szemmel az ablak felé fordultam, s bucimat majsoltam.

Milyen kegyetlen az élet, nem engedte, belekóstoljunk a kettőnk örömébe, csupán csak egy év választott el, hogy végleg hazakerüljek. S talán többet lehattunk volna együtt. Az sem zavart volna, ha ott ülök az ágyánál, s fogom csontos kezét. S most én mesélek neki, talán enyhítettem volna fájdalmát. Szegénykémet elvette tőlem a kegyetlen halál. Soha többé nem várt engem sugárzó mosolyával és csillogó tekintetével.

Temetése után álmaimban találtam megnyugvást, gyakran eljön, csendesen hozzám szól, szeretettel ölelem, s ölébe kuporodom. Aztán jön egy köd, olyan, mint őszi hajnalokon, hideg és nyirkos, s már nem látom, mert a hajnal elvette az édes álmomat.

Halottak napján, temető kapuján belépve, gyertya fénye ragyog a hűvös este csendjében. Őszi szél suhan át a vén nyárfákon. Reszketve lebben a holdnak hosszú aranyhaja, fénylő csillagok köré gyűlnek. Nagyapám sírjához lépve nyugalmat érzek, gondolatom sokszor nálad jár. Semmit sem változott a szeretetem irántad, neked mindig az maradok, aki voltam. Csak az évek nagyon hosszúak nélküled, s vannak órák, s percek, amikor szeretném, hogy mellém ülj és beszéljess velem, mert tudom, te megértenél. Miért nem vagy velem? Szörnyen hiányzol drága papám. Gyertyám majdnem csonkig ég, hideg sírkövedet simogatom, vázában művirágjaidat igazgatom. Te vagy a mindenem, ahogy az égnek a csillagok. Tenyeremmel keresztfádra csókot lehelek, bárcsak hazajöhetnél velem. Könnyeim érted gurulnak, mielőtt kilépnék a temetőkapuján, visszanézek rád, hamarosan veled leszek örökre. S többé nem leszek bánatos, mert örökké a karjaidban, nyugalomban leszek.

Gyertyát gyújtok otthon a teraszon is, azokért a halottaimért, akikhez az idén nem jutottam ki a temetőbe. Rám borult a sötétség, azért én még egyszer kísétálok az udvarba, s kitekintek a fák és a házak közül, a gyertyafényben úszó temetőre. Szívemben szomorúság bujkál, nyugodjatok békében örökkön örökké.

Temető gyertyaláng fényében

Halottak napjára

Temető csendjében susognak az őszi fák.
S te nagyon rég itt pihensz már.
S én sokat gondolok reád, nagyapám.
Néha hazajövök tehozzád,
s akkor itt állok sírodnál.
Gyújtok egy gyertyát.
Dermesztő hideg sírkövedre teszem.
Tenyeremmel próbálnám felmelegíteni,
de a hideg kő nem engedi át
szeretetem melegét.
Számomra oly rövid volt az életed,
alig szerethettelek, s máris elmentél.
Csak egyszer még hazajöhetnél ezen
az egy napon, mikor a temető
gyertya lángjától fényesedik,
s krizántém illata száll a levegőben.
Magamhoz ölelnélek, s elmondanám
tenéked, hogy a szívem gyakran jár nálad.
A csillagok már fenn ragyognak az égen, és
a sápadt hold is fázósan reszket az égbolt közepén.
Búcsúzóul, drága nagyapám, még egyszer
végigsimítom nevedet sírköveden.
Szíved, s lelked tovább
ragyog az én szívemben.

2017. október 05.

10. Reményt hoztál

Magába roskadva ült a lány. Olyan kilátástalannak vélte helyzetét. Három év telt el a csípőműtete óta, amely nem volt egyszerű. Feszis izomzata miatt protézist nem lehetett beültetni, ezért görston műtétet hajtottak végre. Ezt csinálják az öregeknél is. Négy centit vágtak le a fermurfejből, az inak, s az izmok tartják össze lábát. De még mindig nem tudott egyedül mozogni úgy, mint előző életében, többé nem volt szabad annyira sem, mint azelőtt.

Iszonyat volt neki az érzés, hogy már az udvarba sem tud kimenni sétálni, s a házban sem tud mozogni az átkozott tolótkocsija nélkül. Becsapottnak érezte magát. Orvosa is azt mondta, hogy a műtét után kissé könnyebb, s lassan a járása is fejlődésnek indul. Tudta, hogy nehéz lesz, mert mozgássérültként jött a világra. A központi idegrendszerében a mozgásszervet érte a sérülés, s most a négy kerék helyettesíti a lábát.

Naphosszat tornázott, keményen kínoztta magát. De mikor a járásra került a sor, valósággal megdermedt a félelemtől. Szinte fürdött az izzadságában igyekezetétől. Bármennyire is igyekezett, lábai nem vitték, a két piros, három lábú bottal egymaga csődöt mondott. Az ágy közötti négy-öt lépés is egyedül szenvedés volt.

Édesanyja mindennap türelmesen járt vele. Háta mögött követte lányát, néha kicsit lemaradt, hogy megnézzze, mennyit halad egyedül. Mikor észrevette, hogy nincs a háta mögött, össze-rezzent félelmében.

Az anyák mindig a lehető legjobbat akarják gyermeküknek, s mellettük állnak a gyalázatos időkben is. Akkor is, ha nagyon nehéz nekik, s könnyeiket elfojtva küzdenek.

Tehetetlenségében zokogott, s gyakran kérdezte édesanyjától. Miért maradt életben, mikor meg akart halni? Ő már elfáradt, s remélte, hogy meghal harminchat évesen.

A műtét reggelén mély nyugalommal, s szeretettel elkészönt Édesanyjától, leplezve vágyát előtte. Betolták a műtő elé, míg várakozott. Kinézett az ablakon, fel a magas égre. Kék égen báránnyelű felhők úsztak, az egyik felhőnek olyan alakja volt, mint neki.

Összehúzta magát, akár csak ő, a fájós lábát felhúzza tartotta, s imádkozott: „Édes Istenem, kérlek, segíts meghalni, sokat szenvedtem már e földön. Nincs értelme az életemnek, hadd, hogy elmenjek. Kérlek vigyázz az én drága Édesanyámra! Köszönöm.”

Látod anya, még ez sem sikerült, pedig a tervem volt. „Kislányom, Istennek terve van veled, légy nyugodt, s türelmes, menni fog a járás, hidd el!”

Úgy érezte, senki nem érti meg. Álmaiban önmagát látta, ahogy könnyedén járkál az utcán, akár mások. Nem akart felébredni, hiszen álmaiban élt csak igazán. Személyes volt neki a valóság, ráadásul kövér is lett a nem-mozgástól.

Minden ruháját kihízta, gyorsan felszöktek rá a kilók. Édesanyja szép ruhákat varrt neki, egy ruhapróba alkalmával a tükörben szembesült önmagával. Az alig negyven kilós sovány lányból, csúnya, húsz kilóval nehezebb tükörképe nézett vissza rá. Dühében vörös lett arca, mától kezdve fogyókúrázni fogok! - mondta határozottan. A kilók elviselhetetlenül lassan mentek le róla.

Egész élete a bizonyításról szólt, és most megbukott, elvesztette önbizalmát. Mindenki többet akart tőle, hogy talpraálljon. Hiába kiabáltak, s hajtotok, nem fog menni. A vonat elment előtte, s képtelen rá felugrani. Hagyjatok, mindent akartok, de a lelketem egyikőtök sem érti meg.

Novemberi este volt, felgyúltak már az utcai lámpafények. Egy e-mailt kapott, valahonnan a távolból. Nem szánt neki nagy jelentőséget, de kedves volt a levél hangvétele. Így hát írt, a

szerény arany szívű embernek, aki nagyon lekötötte a lányt, s naphosszat leveleztek. Fellegekben járt, a szívébe öröm költözött, valaki foglalkozik vele, annak ellenére, hogy már tudja, mi a baja, s nem fordul el tőle, hanem itt maradt. Olyan gyönyörű volt ez az időszak, mintha patak fakadt volna a világra.

Nagyon félt, hogy elveszíti Arany szívűt, aki a világot jelenti neki. Ezért a lány elmondta, s megkérte, hogy ne ijedjen hangjától, mert rosszul beszél.

- Mért mondod ezt nekem? - kérdezte. Szomorúsága átsütött a monitoron.

Nagyon sajnálta a lány Arany szívűt, hullott a könnye, úgy írt neki. Nagyon megszoktalak már s belehalnék, ha elveszítenélek a hangom miatt. Máshol nem érdekel, hogy hogyan reagálnak az emberek a hangomra. De te már nagyon fontos vagy nekem. Kérlek, bocsáss meg nekem, Drága Arany szívű.

Többé nem fedte titok hangját, mert egy este Arany szívű felhívta. Örült a lány, izgalom volt hangjában, de érezte, hogy Arany szívű mindent megértett beszédjéből. Nagyon hálás volt Arany szívűnek, hogy felülmúlhatatlan örömben részesítette.

Ő volt az egyetlen, aki látatlanul megértette, s nem ismételte a szavait. Nagyon tisztelte, s felnézett Arany szívűre, tanította s beszélgettek. Amellett, hogy Arany szívűnek rengeteg irodalmi munkája van, de mindig szakít időt, hogy beszélgessen, bársónyos hangjával mély nyugalmat ad a lánynak. Mintha távolról is fogná, a kezét Ő pedig kapaszkodik belé, úgy ragaszkodik hozzá. Arany szívűjét örökre szívébe zárta. Bárhová is megy a lány, gondolatban mindig vele van, hogy enyhítse hiányát. Gyakran kimotorozik az erdőbe madarak csicseregését, s a kispatak hömpölygését hallgatni.

Sanyarú sorsáról írt egyszer Arany szívű. Könnyekig hatották a megrázó, keserű, szép sorok. Sosem tudott a lány beszélni róla, csak szívéig, lelkéig áthatották az Ő Arany szívűjének fájdalmas sorsai. Nagyon-nagyon hálás, hogy Arany szívűje él, és megismerhette. Elszántságának köszönhetően, képes volt új terveket szőni, s megvalósítani. Új értelmet kapott élete, szívével és lelkével dolgozik. Arany szívűvel örömet ad másoknak.

A legszebb fényt Arany szívűje jelenti számára. Könnyek gyűlnek két szemében, ha Arany szívű körül forog gondolata. Halk szavait hallja, ahogy türelmesen óvja és segíti. Olyan más volt, emlékszik vissza, áthatották gondos, féltő szavai.

Elkezdtek leomlani a félelem falai, elképzelte, mennyire örülne Édesanyja, ha még egyszer valahogy járni tudna. Azt sem lenne nagy baj, ha csak lakáson belül mozogna. Érezte s tudta, hogy Ő már többé nem tud úgy járni, mint előtte. A csodák csak a gyermekek szótárában léteznek, de az Ő állapotában nincs.

Sarokba dobta a piros botjait, mintha soha többé nem kéne. Újra elővette a kiskerekű járókeretet, minden erejét összeszedve felállt. Lábai remegtek az izgalomtól, vagy egy kis félelemtől, nem tudja már. Csak azt tudta, és érezte, hogy az Ő Arany szívűje itt van vele szíve rejtekében.

Ha a lélek elkezd gyógyulni, sokkal könnyebb lesz összpontosítani a sérült területre. Meg szeretné mutatni, hogy képes lesz mozogni. Sokat hallja a lány ezt a mondatot, aki egyszer toló kocsiba kerül, annak már teljesen mindegy. Ebből már úgyszincs kivezető út, élsz, amíg élsz, a kutya sem kíváncsi rád. Pláne az úgymond egészséges emberek szava járása, mit sem érdeklí őket, hogy a sérült érti-e vagy nem. Esze ágában sincs efélékre gondolni. Elkapta a vezérfonalat, jól tudta, addig kell ütnie a vasat, amíg forró. Megkapott minden lelki, s fizikai segítséget, hogy újra megérezze, milyen járni. Három év rengeteg idő, ha most nem teszi meg, akkor talán soha nem jár egymaga.

Ült a tolókocsijában, járókeretét maga elé tette, s megfogta. Aranyszívűjébe kapaszkodott, itt vagy velem, suttogta, mintha hallaná. S elindult az első nagy önálló útjára, amely a nagyszobát és nappalit jelenti. Édesanyja meglepődött, amikor először kísétált elé, szeme könnyben úszott. A lány elmondta törekvő erejének történetét. Édesanyja nagyon hálás volt a segítőkész embernek.

Naponta négy kört tesz a lakásba. Vannak napok, mikor lábain erősebb a fájdalom, ilyenkor is sétál, csak kevesebbet. Izomzata erősítése céljából ötvenet guggol, s szobabiciklizik. A napi torna, amit kitűz maga elé, az mindig megvan. A frontokra nagyon érzékeny, s ez nagyban befolyásolja mozgását.

Nagyon hosszú és rögzös volt az út, amíg idáig elvezetett. Nagyon hálás az Édesanyjának, aki mindvégig vele van, s ápolta.

Egészen fiatalon kezdett írni verseket. Sosem tanulta a különböző versformákat, nem tudta a szavakat rímekbe szedni. Mégis írt, olvasókönyvekből elleste a nagy költőktől: a versszakokat számozzák, ő is így írt. Számára az írás egyfajta lelki örömet jelentett, noha sokáig csak az íróasztalának írt, mert a közösségi oldalakra feltett verseket mindig kritizálták helyesírása miatt. Úgy érezte, nem értik meg. Gyakran okoztak neki lelki fájdalmat.

Aranyszívű változásokat hozott szellemi életében is, Ő volt, aki rájött verseinek lényegére. Végül is elfogadta a különleges verselést, mert látta, hogy lehet tanítani, inspirálni a szebb és jobb szavak formálására. Gördülékenyen magyarázta a hibákat, csak oda kellett figyelni a tanítására, s az ember máris értette, hogy mi a szabadvers.

Ő olyan, mint egy jó tanár, örül és megdicsér, ha látja verseidben a tanultakat. Rengeteg lelki erőt kapott tőle, s ez megmutatkozik az írásain is. Verseiből mára már eltűntek a versszakok közti számozások. Verseit különböző közösségi oldalakra fel meri tenni.

Aranyszívűnek köszönhetően eddig öt könyve jelent meg a MEK elektronikus könyvtárában. Ha ő nem inspirálja, talán sosem kerülnek könyvei a könyvtárba, amely egy életrajzi kötetet, s négy verses kötetet őriz.

Aranyszívű az egyetlen, aki segíti, s elindítja az irodalom útján. Mindaddig gyönyörűnek tekint a világra, amíg Aranyszívű jelen van mindennapjaiban.

Hálás szívvel, s tisztelettel, gondol az Ő Aranyszívűjére, aki rengeteg lelkierőt adott neki, s a legnehezebb időkben is mutatott egy szebb világot, amelyben feledtette a gondjait.

S a végén álljon itt egy vers hálája jeléül, amely szívéből szól.

Reményt adtál

Eljöttél hozzám, mikor a
legnagyobb szükségem volt rád.
Kilátástalan voltam, azt se
tudtam, fogok-e járni valaha még.
Ostoba műtét, mely csak a
fájdalmamat enyhítette, de
a járás nem jött vissza.
Hiába volt a sok gyógytorna, s
hiába kísért anya járás közben,
s buzdított: menni fog egyedül is!
Akkor se ment, csak gyötrődtem,
vert a víz félelmemben, s
egy lépés sem ment egyedül.

Csak vergődtem, mint a hal a parton.
Dühödten kiáltottam: vágta volna
le az orvos a lábam!
Semmire sem jó ez már.
Miért kell ennyit kínlódnom?
Könnyebb lett volna inkább a halálba mennem.
Álmaimban láttam menni magam,
megőrijtett a csalfa illúzió.
Reményvesztett voltam,
s te reményt adtál, pedig alig ismertél.
Sosem láttuk egymást.
Törődtél velem, olyan más lett minden!
Lelkem gyógyulni kezdett!
Szavaid sokszor szívemig hatottak,
s megmutattad merre, hogyan tovább,
sohasem sürgettél.
Szívedet adtad, s én szívembe zártalak.
Pedig oly távol vagy, s mégis oly közel.
S elvittél egy szebb világba, az irodalom világába,
ahol csend, nyugalom honol.
Lassan, nagyon lassan felkeltem és elindultam.
Avval a hittel, s erővel, amelyet
szívembe, s lelkembe ültettél.
Hálás szívvel köszönöm, amit értem tettél.
Könnyeim lábad elé gurulnak számtalanszor.
Messzi távolból is érzem, erősen fogod kezem.

2017. szeptember 12.

11. Szeretett fénye

Valahol él egy lány, aki gyermekkorában imádta a karácsonyt. Nem az ajándék érdekelte, bár azt is kapott, és mindig csillogott a szeme, úgy örült minden apróságnak. Ámult és bámult a családjára, hogy mennyire hálás a kislány ajándékainak. A kislány érezte családjának szeretetét, a karácsonyfa körül ott volt mindenki, akit ő szeretett.

Cseperedett a lány, zsebpénzéből ajándékot vásárolt húgával, és kétszer akkora öröm volt a szívében. Így már szegény édesanyja sem maradt ajándék nélkül. Az évek során észrevette, hogy édesanyja soha semmit sem kapott. Neki ez borzasztóan fájt, hogy anyja ott árválkodik ajándék nélkül. Pedig anyukája nagy szeretettel ajándékozott meg mindenkit.

Szenteste anyja a fáradt kisangyal, túl az ünnepi vacsora elkészítésén. Elmaradhatatlan volt a halászlé tésztával, sült halhoz köretként rizibizi vagy petrezselymes krumpli volt tálalva. Desszertként zserbó és kétféle torta volt, amelyet mindig egy nappal előtte készített el.

Hat órákor halkan szólt a kis csengettyű. Megjött a Jézuska, ujjongtunk. Körülálltuk a plafonig érő karácsonyfát, melyet csodásan feldíszítettünk. Megfogtuk egymás kezét, s a Mennyből az anygalt végigénekeltük lelkesen.

Az első ajándékot anya kapta tőlünk húgommal. Majd kiugrott a szívem a helyéről, annyira izgatott voltam, mit fog szólni az első ajándékának. Nem volt nagy dolog az egész, csak egy kis kerámia zöld papagáj. Szorosan átöleltük anyát, és azt mondtuk neki, drága anya, ezt neked hozta a mi Jézuskánk, fogadd szeretetettel. Szegény drága édesanyámnak könnyes lett a szeme. Majdnem sírva fakadtam, s boldogság járta át a szívemet. Mégis ott bujkál bennem a keserűség, hogy tíz évet kellett várnia, mire ő is kapott tőlünk valamit.

Húgom nagyon szeretetreméltó kislány volt, ő akkor nyolc éves volt, és mindenben segített nekem, bár én voltam a nővére. Azon a karácsonyon mind egyforma papagájt kaptak, nem akartuk, hogy megsértődjenek.

Ahogy idősebbek lettünk, mindig megleptük őket olyan dolgokkal, amire vágytak. Apu pipát kapott tőlünk egyszer, mert azt hittük, hogy a pipa füstje nem olyan büdös, mint a bagóé.

Anyut gyakran öltöztettük, vagy könyvet kapott. Mi testvérek is megajándékoztuk egymást. Egyet nem értettem meg soha életemben, hogy ők miért nem tudják úgy kimutatni örömeiket, mint én. Rosszul esett ez nekem.

Teltek-múltak az évek, alig voltunk tizenegynéhány évesek, s egy szomorú esemény beárnyékolta életünket. Többé nem volt olyan a karácsony, mint lennie kellett volna. Az ünnepek úgy teltek, mint a hétköznapiak.

Összetört a szívem, gyakran féltem, s sírtam. Édesanyám volt az egyetlen reményem. Húgom már kirepült a családi fészekből. Volt, hogy a szentestét csak ketten tartottunk meg a nagyszobánk falai közt, elzárkózva a veszekedéstől. Könnyes szemmel anyuhoz fordultam, közöltem vele: Drága egyetlen anyukám, ma szenteste van, bárhogyan is van. S én még emlékszem egy karácsonyi éjféli szentmisére, amely az erdő közepén volt, a kis fehér falú, fakazettás mennyezetű templomban.

A kistermetű, ősz hajú pap arca örömtől, s szeretettől sugárzott. Boldogság volt ránézni. Könnyeimmel küzdöttem ott a padban, mikor arra gondoltam, hogy egyedül van szentestén, mert nincs családjára.

Azt prédikálta, hogy mind sötét barlangban élünk, ha nem tudunk szeretni, mert a fény a szeretet ereje. Mise végén kimentünk, simogatott a lágy szellő. Felettünk ragyogtak a csillagok. A pap megfogta kezemet s kellemes ünnepet kívántam neki.

Zöld fenyők lágyan ringatóztak a szélben, s én annyira hálás voltam a sorsnak, hogy akkor ott lehettem veletek.

Itt anya, kettőnk között mindig ragyog a szeretet fénye. Egy percre érezzük át a meghitt ünnepet.

Áldott és boldog ünnepet kívánok mindenkinek.

Halványuló ünnepek

Mivé lettem életem közepe felé?
Gyermeki mivoltom feledésbe merült.
Mára már szürkülnek
az ünnepek örömteli pillanatai.
Kiveszett a tűz,
mely lobogott bennem.
Húztam volna vissza
gyönyörű ünnepnapokat,
hogy maradjanak még.
Meghitt együttlétek kevésnek bizonyultak.
Amikor szakadt a hó,
s térdig süppedtünk benne,
az volt a jó.
Csillámló hóval kacagva mosdattuk egymást.
Kipirult arccal berohantunk,
kandallóban boszorkányos tűz duruzsolt.
Asztalon halászlé illata szállt,
anyám keze munkáját dicséret illette.
Halk csengettyű csilingelt.
Fenyő köré gyűltünk,
átöleltem édesanyámat.
Szeretett áradt bennünk, Mennyből
az angyalt énekeltük.
Néha szégyellem, ha
látok magányos embert
sugárzó arccal ünnepet várni.
Miért nem enged lelkem nekem is,
így csodát várni?
Urat dicsőíteni?
Takarva hagyom elszaladni
halványuló ünnepet.

2017. november 4.

12. Ötöslottó álom

Avagy életkép

Gyermekeként nagyon féltettem a szüleimet, mert rengeteget dolgoztak, s rettegettem, hogy korán meghalnak.

Anya háztartásbeli volt, de mindenkinél többet dolgozott. Mosott, főzött, takarított, s ráadásul még a szőlőben is dolgozott. Apám buszsofőr volt, késő délután ért haza. Egy keresetből nem lehetett megélni, így disznóhízlalással is foglalkoztak, s eladták.

Anya szerezte be a tápot, még jó, hogy volt takarmányos a faluban. Piros Dáciánk csomagtartója mindig tele volt négy-öt zsák táppal, s mindig anya szedte ki a csomagtartóból. A disznók mellett volt csirkénk, kacsánk, és persze kutyánk is.

Annak idején sosem lehetett tudni, hogy a hűséges négylábú barátunk meddig marad velünk. A nagykapu mindig tárva-nyitva állt, kutyáink sosem voltak megkötve. Valamiért mindig foxi jött a házhoz, de nagyon hálátlan tud lenni ez a fajta. Bármennyire is szerettük őket, mindig megszöktek, s vége az lett, hogy bármennyire is kevés autó járt a nyolcvanas évek elején, mégis elütötte őket az autó. Hetekig, hónapokig sirattam a kutyáimat. Nagyon nehezen dolgoztam fel elvesztésüket. Sokszor anyuék titkolták, hogy elpusztult Szabólegény, Kevik vagy Bummer, s még sorolhatnám őket. Valahogy mindig ráéreztem, hogy nincsenek többé. Az alsó kert lucfenyői alatt alusszák örök álmaikat.

Szabólegény egy drótszörű, okos, bolondos foxi volt. Ha anyáék elmentek valamerre, beengedtük, rengeteget neveltünk, s játszottunk vele. Még az asztalra is felugrott, és volt, hogy a fogaival úgy belekapaszkodott a ruhánkba, hogy kiszakította. Ezért neveztük Szabólegénynek. Persze mindig lebuktunk, mert nyoma maradt, hogy elszakadt a ruhánk. Mindig tudtunk rá magyarázatot adni, de anya csak mosolygott.

Két szelíd göbénk volt, Zsuzsi és Kata. Zsuzsi tiszta fehér, Kata fekete-fehér pántos. Egy fontos dolgot tudni kell róluk, ha megvolt az etetés, moslékot kaptak, simogatták, beszéltek hozzájuk, majd becsukták az ajtót. Jóformán Anya be sem ért az etetésből, Zsuzsinak és Katának sikerült az orruk lökődésével kinyitni az ajtót. Ki is jöttek, jártak egyet az udvarban, aztán szép komótosan vissza is mentek, de a fejük mindig kilógott a fa disznóól ajtaján.

Az ellés éjszakáján meg sem lehetett volna bennünket kötni, hogy benn maradjunk. Mind együtt vártuk a születés csodáját a disznóólban, Zsuzsit simogatva. Olyan meghittek voltak ezek az együtt töltött órák. Nagyon ragaszkodó család voltunk, anyut jobban szerettem.

A holdnak udvara és a csillagok homálya kevés fényt adtak, ezért apu ideiglenes világítást kreált, kivitt egy villanykörtét hosszú zsinórral, feltette a vén körtefára. Felkapcsolta a villanyt, nagyon romantikus volt a hatás. Ültem a sámedlin, feltekintettem a csillagos égre, s azt gondoltam, hogy én vagyok a legboldogabb a világon, mert nagyon szeret a családom és én is őket.

Azt is megengedték, hogy láthassam a születés folyamatát. Nem tudták, hogy mekkora ajándékot adtak evvel nekem, libabőrös voltam az örömtől.

Zsuzsi nagyon nyugodt anyakoca volt, nem úgy, mint Kata, aki rakoncátlan volt. Zsuzsira csak figyelni kellett, nehogy véletlen agyonnyomja a kismalacot, amíg vajúdik. Csodás élmény volt, amikor a kicsikék sorra megszülettek. Amikor anyjuk a vizes csöppsegeket megnézte, nyalogatta, örömteli pillanatok voltak. Anya óvatosan elszedte a rózsaszínű kismalacokat a szalmával bélelt vesszőkosárba. - Jól van, Zsuzsikám, ügyes kis jószágom, most szusszanj egyet, míg visszahozzuk malackáidat, mondta anya simogatva fejét.

Örömmel bevittük a konyhába őket, ahol kicsit leszáradtak.

Gyönyörű látvány volt a tíz kis rózsaszín malacka, ahogy összebújva melegítették a vesszőkosárban egymást.

Kis idő múlva apu egyenként letörte a farkasfogukat harapófogóval, szegénykéek nagyon visítottak. Mikor visszavittük őket, mind anyjuk emlőjét keresték, és édesdeden szoptak.

Eső idején néma kacsáinknak nem volt elég nagy az udvar. Megléptek az utcára, a tócsákban kedvükre földigilisztáztak, s békáztak. Ledöglöttek Ormándra a gátra, igen ám, de onnan már nem találtak haza.

Boldogan vállaltuk húgommal, hogy hazahajtsuk a hápogó társaságot. Mi sem siettük el a hazafelé utat, egy zacskó békát szedtünk a gátban, mondván, anyuék is hadd lássák a békákat, nálam el is értek a háromkerekű kis bringán, vigyáztam is rájuk. Lassan haladtunk hazafelé, mert a kacsákat oldalra húzta a bögyük, annyira teleették magukat.

Hazaérve kiöntöttük a békákat egy sárga műanyag tálba, amit már nem használtunk. Estére az udvar békaszerenádtól volt hangos.

Apu kitöltött egy lottót, feladta, és eljátszottunk a gondolattal, hogy mit csinálunk, ha ötösünk lesz a lottón.

Lázba jöttem a gondolattól: ugye veszünk egy nyaralót Balatonon? Imádtuk, a balcsit, nyaranta mindig lementük egy-egy napra fürödni. Vegyünk nyaralót Fonyódligeten, kérlek szépen. A sátrat is felferhetnénk ott, s akkor nem kéne Bélatelepre menni sátrazni. Nem kerülne többé sok pénzbe. Apám már a hasát fogta a nevetéstől.

- Apa ne ne vess, megígérted, mondtuk sértődötten.

- S még mit vegyünk? - kérdezte.

- Már csak egy bernáthegyi kéne a balcsira.

- Tudod apa, kezdtem, jó lenne, mert ott biztos lenne kapu, s nem szökne el. Télen pedig szánkózhatnánk vele, úgyis szerettem a havat. Vigyázna ránk, s simám rámegethénk a befagyott Balaton jegére.

- Én meg akasztanék a nyakába egy kis boroshordót, s hozhatná nekem a bort.

- Na jó, egyeztünk bele, de nem fáraszthatod ki szegény kutyát.

Egy hét múlva felhívott anyukám, imádtam a hangját hallani.

Nagyon távol voltam tőle, és örökké hiányzott nekem.

- Anya nyertünk? - kérdeztem izgatottan.

- Nem, drága kislányom, egy találata se volt apádnak.

-A fene, mondtam csalódottan, akkor nem lesz semmi belőle.

Még beszélgettünk. - Anya nagyon szeretlek és nagyon hiányzol.

- Te is nekem kislányom, már csak tizenkét nap és megyek érted, drágám.

Sírva tettem le a telefont, a Pető Intézet falai rám nehezedtek ismét.

Szertefoszlott az ötöslottó álom, de a szeretet örökké bennem él.

2017. október. 25.

13. Aranyos bácsika

Egész életemben vágytam, hogy lovagolhassak. Ha alkalmam adódott rá, nem kellett könyörögni, mindjárt lóhátra pattantam. Imádtam szabadon mozogni, a ló egyenletes, ritmusos mozgását felvenni.

Akkor is jó volt, ha úgy vezették a lovamat, s nem én irányíthattam. Hirtelen elszabadult a fantáziám, s azt senki sem tudja megkötni. Annak csak én tudok parancsolni, s nálam a határ a csillagos ég. Soha nem félek, s ezt most nem nagyozolásból mondom, mert az nem az én stílusom. Szeretek a pillanatnak élni - ezáltal neveznek vagánynak - miközben fekete csillogó szőrű lovammal rovom a köröket.

Gondolatban már virágos mezőkön vágózok, s fekete pulim nyelvét kiöltve lohol utánam. Ennél nincs szebb és jobb a világon, feljutni a hegynek legmagasabb csúcsára. Onnan szétnézni, majdnem elérni a fehér fodros bárányleveleket.

Hát nem ez a legszebb?

Patak partjára ülve, fáradtan megpihenek, míg Csillag iszik. A puli meg odafekszik mellém, buksiját simogatom.

Volt egy vágyam, ami persze nem teljesült, mert nincs rá lehetőségem. Szerettem volna lovakat is tenyésztetni, udvarunk elég nagy, tökéletes lett volna istálló építésre. A munka soha nem állt tőlem távol, s meg is fogtam volna a munka végét. Vonzott a kaszálás, s a traktorozás. Persze a hagyományos kaszálás, melytől erősödik a karizom. Sohasem próbálhattam ki, de a traktorozást annál inkább, nemegyszer vezethettem udvarunkban. Szénahordáskor élmény volt a szénában hemperegni, nem számított, hogy bökött.

Ha arról lett volna szó, hogy a lovaimat tisztán tartsam, azt is megcsináltam volna. Hiszen a disznókat is élvezettel kiganyéztam, a munka mindig éltetett. Nem is ezen múlt, hogy lesz-e lovam vagy nem, hanem egészen máson. Számomra a ló egy olyan állat lett volna, amelyet szerethetek, s még szabadságot is adott volna. Mindig így képzeltem el, és milyen szép lett volna, ha sérült társaimnak lehetőséget adok a lovaglásra.

Jópár évtizede szinte hagyománnyá vált, hogy október utolsó vasárnapján búcsú van Hosszúhetényben. Ilyenkor kivonul a falu összes apraja-nagyja, az egész pereputty. Ismerőseikkel találkoznak, beszélgetnek, a kicsik körhintáznak, vattacukrot esznek, s kakasnyalókát nyalogatnak. A szerelmesek tükrös szívet vesznek egymásnak, költik a pénzüket a bazárban. A bátrabbak, mint mi húgommal, hullámvasutaznak, csészealjazznak, s dodzsemeznek, miközben szól a zene, s jól érezzük magunkat.

Ahogy múltak az évek, egyes hinták kimentek a divatból, a tarifa ára pedig évről évre magasabb lett. Már csak nézelődni jártunk ki, közel sem volt olyan nagy élmény kint lenni, mint hajdanán.

Elment a kedvem a kimenéstől, kifogásokat kerestem, hogy miért nem akarok kimenni. Pedig a szívem nagyon is kihúzott volna, mert gyönyörű napos őszt, s a zene is dübörgött az utcánkban.

Hirtelen lovak nyerítését hallottam, s kimentünk kíváncsiskodni. Nagyon tiszták és rendezettek voltak a kis pónik, és egy nagyobb is volt köztük. Tízen voltak, s megállás nélkül rótták a köröket a füves részen. Rengeteg gyerekes szülő állt sorba, hogy gyerekük lovagolni szeretne, vagy nem akart leszállni. Pár száz forint volt egy menet, ami öt kört jelentett. Úgy lennék most gyerek, s ott ülnék valamelyik póni hátán. Mire visszafelé jöttünk, már kevesebben várakoztak lovaglásra. Odamentem az idős bácsikához és bemutatkoztam, megkérdeztem tőle,

hogy megsimogathatom-e csodaszép lovait. Természetesen, válaszolta, én pedig örömmel simogattam őket. Fénylett a szőrük, a sörényük be volt fonva, fekete nagy szemeik fáradtan csillogtak. Sajnáltam nagyon őket, legszívesebben elengedtem volna mind, hogy fussanak egy kört és leheveredjenek egy kicsit.

- Felülnél a kedvemért, kislány? - kérdezte a szerény, megtört arcú kis öregember.

- Nagyon aranyos a bácsi, de én nehézkesen mozgok és egyedül nem tudok felülni - válaszoltam kissé szégyenlősen.

- Egyet se búsulj! - mondta vidáman, - majd én segítek, s meglátod milyen jó dolog lovagolni.

Kellemetlen amikor idegenek segítenek, de nem tudtam felülni egyedül a ló hátára.

Mesélt, miközben feltett, mire megköszöntem volna, már mást kérdezett.

- Tizennyolc éves vagyok, most járok gimibe, Komlóra.

- Te még kislány vagy, olyan fiataciónak látszol, azt hittem még általános iskolába jársz. Van egy kisunokám, akit ritkán láthatok, de nagyon szeretem. Ő nagyon szépen táncol, és szereti a lovakat.

Sajnáltam, hogy keveset láthatja unokáját, amikor a kislányról mesélt, könnyes lett az egészínké szeme. Együttérzőn megfogtam a kezét.

Közben anya és húgom is megérkezett. Vacsorát hoztak a bácsikának, aki hálásan megköszönte a finom, meleg vacsorát, s a dobostorta szeleteket.

- Miattam még egyszer haza kellett menniük - mondta.

- Ugyan már, itt lakunk a buszmegálló háta mögött, sok fenyő áll az udvarunkban - mondta anya.

Szerettem volna leszállni, de ő hallani sem akart róla.

A gömbölyded holdat, s a csillagokat, lóháton köszöntöttem. Az esti szél lengette hosszú fekete hajam. Utoljára egy fotót kértem tőle, én a lovon ülök, ő ott áll mellettem mosolygósan. Megöleltem, s fülembe súgta: Jövőre is eljövök hozzád. Bonyhádon lakom, vigyázz magadra addig, kislány. - Kérem, vigyázzon magára aranyos bácsika, várni fogom szeretettel. Mindent elárult magáról, csak azt nem, hogy mi az ő becses neve.

Következő évben boldogan, s nagy szeretettel átnyújtottam neki közös fotónkat. Szemmel láthatólag örült neki. Pár évig még találkoztunk, aztán soha többé nem láttam.

Emlékeimben kutatva újra és újra látom az aranyos mosolygós bácsikát, lovaival együtt.

2017. november 25.

14. Négy lábú húséges társ

Elvesztettem az én aranyos, Bogár nevű kis pulikutyámat. Apu, s tesóm vették a vásárban az öklömnyi bogárfekete göndör szőrű kiskutyát. Bogárfekete kis szeme kíváncsin nézett szerte-szét új otthonában. Nagy örömmel fogadtuk a kis jövevényt, aki az ölemben aludt el, majd egy dobozba tettük éjszakára. Nem alhat kint alig egy hónaposan a hűvös szeptemberi éjszakában, szegényke még az új helyét sem szokta meg.

Hamar a család szívébe lopta magát. Napi sétánkat kétszer-háromszor megtettük a hatalmas udvarban, amelyben két családiház is elfért volna. Élveztem ezt a fajta szabadságot, ahol a nagy fák eltakarnak a külvilágtól, s az utcáról nem látják, hogy hogyan mozgok. Az alsókertben volt egy alacsony diófa, arra felültem, Bogár pedig a térdemre ült és simogattam. Nagyon okos volt, tanítottuk pacsit adni, kis lábát emelte elénk ülve, tappancsát tenyerünkbe téve, okos kis buksiját simogattuk. Ha eldobtuk a botot, örömmel visszahozta. Amilyen kicsi, olyan nagy méregzsák volt. Szegénykémnek ez lett a veszte, valaki aljas módon megmérgezte, állatorvost hívtunk hozzá. Injekciót kapott, hideg tejet kellett volna itatni vele, azt mondta, az jó a mérgezésre. Örökre eszembe véstem, hogy a tej a segítség a mérgezésre.

Sajnos az életvidám hathónapos Bogár kutyám nem élte túl a kegyetlenséget. Mintha szívemet tépték volna ki, olyan érzés volt nekem. Kis ezüstfenyő alá temettük el szegénykémet.

Abban a fájdalomban megfogadtam, ha nekem egyszer saját házam lesz, betonkerítést építek, hogy a galád állatkínzók ne bánthassák a kutyáim.

Hetekig zokogtam, hallani sem akartam új kutyáról, még korai lenne, a seb szívemen még be sem gyógyult.

Szüleim nem bírták elnézni, hogy szenvedek a kiskutyám miatt. Apám még buszsofőr volt, s pulikutya-ügyben érdeklődött minden utasánál. Kapott egy címet, s mikor unokatesóm lakodalmi tortájáért mentünk, útba ejtettük a címzettet is.

Becsengetés után egy öreg néni nyitott kaput. Beinvitálta aput és bent szomorún vette észre, hogy a kutyák mostoha körülmények közt vannak tartva. Hat puli volt egy szűk kis kennelbe zárva. Egy fekete loncsos szűrő kant választott, s ötezer forintot fizetett érte. Nem volt már kiskutya, épp betöltötte a két évet. Apám végig fogta a kocsiban, szegény kutya nagyon bűdös volt. Szemében félelem volt, s egész testében reszketett. Megsajnáltam, s megsimogattam, éreztem a háláját. Ne félj tőlem, nem bánalak. Hazaérve csak apámat követte még sokáig. A szombati lakodalmas éjszakát nagyon nehezen viselte, a kiskonyhába zártuk be, hogy nehogy elkóboroljon éjszaka.

Hosszas találgatás után Bendzsi lett a neve. 1993 áprilisában jött hozzánk, amikor betöltöttem a tizennyolcadik életévemet.

Olyan magányosnak tűnt, s konokul nem engedett magához senkit apámon kívül. Puliknál szokványos, hogy egy gazdások lesznek, aztán a többi családtagra rá se hederítenek. Egyszer anya kizavarta Bendzsit a konyhából, azt hitte, hogy elszökött, mert sehol se lelte. A ház mögötti csúszdán az eresz alá bújt, le se jött, még apám hangját meg nem hallotta.

Na én ezt már nem bírom, mondtam, van kutyánk, s még sincs. Hátramegyek, majd én megszeliđítem, mondtam elszántan. Anya adott egy karika szárazhurkát, április után már nem szoktuk megenni. Betette egy zacskóba, hogy könnyebben fogjam. A ciszternához értem, elkezdtem hívni: Bendzsi, Bendzsi. Ismételtettem a nevét, de oda se neki, a falhoz támaszkodtam, ha lejönne a pincedombról, nehogy megijedjen mozgásomtól. Oda se neki, a füle botját se mozdította, ha nem jössz le rögtön, én eszem meg a hurkát. Kivettem a zacskóból, s

eltörtem egy darabot, letettem a földre, lejött, s elkezdett enni. Nem morgott, mikor megsimogattam, a maradékot a kezemből ette meg, majd előre jött velem. Már csak aludni járt hátra esőben, hóban és fagyban, egy évig ott töltötte az éjszakát.

Egyszer hajnal négy óra tájban, a fürdőszoba ablakon óriási robajjal beugrott Bendzsi, rá a WC deszkára. Mindenki felébredt, azt se tudtuk, mi történt. Apám ilyenkor megy ki a fürdőbe, aznap épp elaludt volna, a kutya pedig kereste.

Bendzsire igazi megpróbáltatás várt a következő hónapban. Egy ravasz róka betévedt az udvarunkba, kibírhatatlanul bűdös lett tőle a terasz. Apámnak sikerült agyonvágnia a ravaszt.

Pechünkre kihívtuk az állatorvost, aki közölte, hogy a kutyát el kell altatni azonnal, mert a róka veszett is lehetett.

- Értse már meg doktor úr, a kutya nem is került a róka közelébe.

- Uram, ez a szabály - közölte szárazon.

Szerencsémre szüleim nem engedték elaltatni kutyámat. Aznap még el kellett vinni a rókát Kaposvárra, az állatkórházba. Két hétig karanténban tartottuk szegény Bendzsit a semmiért, mert nem volt veszett a róka. Bendzsi majd megbolondult utánam, úgy ugrott volna rám örömeiben, mikor hazaértem az iskolából. Oda se mehettem hozzá, csak zokogtam. Mikor a zárlatot feloldották, elválaszthatlanok lettünk. Többé nem aludt az eresz alatt, hanem az ablakomnál, a rongyokkal kibélelt hordóban, később meg a fásbódében.

Ez a kutya nagyon okos volt, mindig követett, ha sétáltam az udvarban. Biztos vagyok benne, hogy tudta, valami gond van a mozgásommal, bár nem tanítottam soha erre. Ha véletlen elessem, örült ugatásba kezdett, hiába mondtam neki, hogy ne félj, felállok, ő óvatosan rángatni kezdett. Sosem harapott meg, csak a nadrágom száját húzta gyöngyfogsorával, mert segíteni akart, gyakran nevettem rajta. Addig ugatott, még anya ki nem jött, s fel nem segített.

Apám után mindig megszökött Bendzsi, ha traktorral ment. Addig futott a traktor után, míg fel nem ugrott rá. Boldogan csaholta végig az utcákat.

Bendzsi öregedett és még sohasem párosodott, ez a fajta sosem csavarog. Ezért a pumilányt hozták el hozzánk. Egy napig tartott a kutyalakodalom és másnap reggelre eltűntek a kutyák. Hazakísérte Morzsa kutyát, aki hat hónap múlva életképes kicsiket hozott a világra.

A párosodásért cserébe kaptunk egy kis fekete gombócot. Cézárra igazán féltékeny volt, külön odafigyelést igényelt mindkettő. Ha egyikkel foglalkoztam, akkor a másikkal is kellett, mert különben összeverekedtek.

Sok évvel később Bendzsi kezdett látványosan gyengülni. Fájdalmában elbujdosott, egy árokban feküdt. Egy öreg néni talált rá, megitatta, aztán felhívott minket, hogy a kutyánk az árokba fekszik. Apám elment érte traktorral, betette a pótkocsiba és elindult. Bendzsi utoljára végigcsaholta az utcát. Fél évig élt még, már fájtak nagyon a csontjai. Egy forró nyári délutánon nagyon szenvedett, anyával kimentünk, utoljára megsimogattuk, s elbúcsúztunk tőle: Menj nyugodtan édes kis kutyám, nagyon szerettünk! - mondtam zokogva. Bendzsi örökre lehunyta édes kis szemét kétezeröt forró nyarán. Mondhatni, a negyed életemet leélte velem, boldog és szép idők voltak ezek.

2017. december 01.